Akbaba

— Çıldırdınız mı müdür bey?.. Büroda değiliz!..

damlıya
damlıya
göl olur

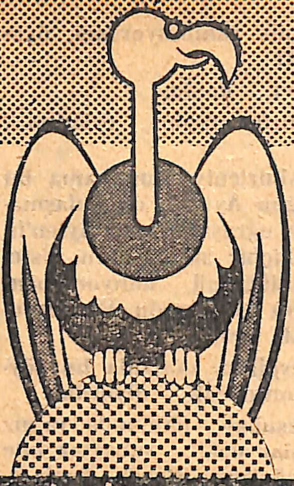
TASARRUFLARINIZI EN VERİMLİ ŞEKİLDE DEĞERLENDİREN BANKA

TÜRKİYE İŞ BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

Faal - 5415 - 202

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Ümit Yaşar Oğuzcan, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.
ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.
KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Erdoğan Özer.

*

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası
Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 5 — Sayı : 108
22 Ağustos 1963
YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Kasım Gülek

Kasım Gülek sevdiğim bir politikacı tipi değildir: Hafızasını, vatandaş isimleriyle yoklama defterine çeviren, el sıkma rekoru kıran, Abdülnâsır şarkılığı ile açık havada gösteri abdesti alan adam hoşuma gitmez. Ama, siz onu bana değil, sokağa sorunuz: Çoğunluk onu sever.

Kaç dil bildiğini kendisi de düşünmeden sayamaz sanırım: İngilizce, evet. Almanca, evet. Fransızca, evet. İtalyanca, evet... Belki Farsca, belki Arapça, belki Yunanca da...

Yalnız, bütün bu dillerin yüz ölçüsü geniştir. Derinlik, aramayın... Hani, İnönü cakası ile bu bilgi deryasına bir çivileme yapsanız, topuklarınızın suya değmesiyle dibe vurması bir olur...

Ama Kasım Gülek, akademi genel sekreteri değil, C.H.P. genel sekreteriydi. Hem de ne zaman?.. Bütün farelerin batan gemiyi terk ettiği o umutsuz günlerde!.

Parti organlarının çözülen bağlarını yeniden düğümlüyor, gevşeyen dizginlerini yeniden geriyor, kilit vurulmuş kapılarını yeniden açıyor ve «Hayat öpücüğü» ile nefesi kesilen cesede soluk veriyor, bir ölüyü diriltiyordu...

1950 enkazından yeni bir parti kuran mimar, elbet Kasım Gülek'dir.

Onun başarısı, daha iki seçim devresi ortada paylaşılacak bir iktidar koltuğu olmadığı halde, hasetleri, kıskançlıkları üstüne çekti ve kurultayda liderle karşı karşıya geldiler.

En çatık kaşlı direnişlere gülümsedi, nafile... En acı çıkışlara en tatlı sözlerle saygılarını sundu, nafile... El öptü, nafile... Politika ilâhı gazaba gelmişti bir kere!

Onu, temelinde göz nuru, çatısında alın teri parlayan kendi evinden kovuyorlardı... Kim razı olurdu buna?

«Ya o, ya ben» diyordu İnönü... «Ya o, ya ben!»

Bunu, seksen yaşında bir baba söylüyordu: Bütün çapıyla millet babası olmaya lâyık bir baba!

Halk Partisi, halkın sevgisini işte bunun için kaybetmiştir:

Politikada tek yönlü sevgi olmaz!

Geçen kongrede, bir yıl partiden uzaklaştırdılar onu. Politika tanrısı, içindeki ateşi söndüremedi bununla... Et tırnaktan, can tenden sökülür gibi sökülüp atılmalıydı o!..

On parmaklarında on kara, üstüne yürüdüler: Atina postanesinden çekilmiş açık bir telgraf bile şifre oluvermişti iftiracılar elinde!

İşte, Halk Partisinin sakalsız İsa'sı, tam çarmıha çakılacağı bugünlerde, yüzünde tebessüm bile çizgi çizgi ağlarken, Ankara - İstanbul yolunda, bir trafik kazasiyle altı kaburga kemiği kırılarak ölüm döşeğine düştü. Sanki gizli bir el, partinin altı okunu onun göğsüne saplamıştı!

Şimdi, başkente çevrilmişti bütün gözler: Genel başkan, eski genel sekreterine ne yapacaktı acaba?

Onlar ki, en çileli günleri beraber geçirmiştiler...

Gazeteyi elime alınca, gözlerim iki damla sevinçle doldu: Sayın İnönü büyük insanlara yakışan en güzel jesti yapmış, Kasım Gülek'e bir geçmiş olsun telgrafı çekmişti.

Bu benim gönlümün istediği telgraftı... Nasıl?.. Benim mi dedim?.. Hayır, bizim, hepimizin, bütün İnönü'yü sevenlerin, bütün İnönü'yü sevmek isteyenlerin beklediği, umduğu, yakıştırdığı telgraftı...

Hani André Gide'e sormuşlar:

«En büyük Fransız şairi kimdir?»

Gide, hazin bir iç çekişiyle:

«Heyhaaat, Victor Hugo!» demiş.

Bizler için de böyledir çünkü:

«En büyük devlet adamımız kimdir?»

«Heyhaaat, İsmet Paşa!»

Öyle ise, bizi sevindirecek bütün büyüklükleri, bütün iyilikleri, bütün güzellikleri ondan istemek, ondan beklemek hakkımızdır elbet...

İşte, bu duygu, bu düşünce, bu umuşladır ki, sayın liderin bir telgraf çektiğini görünce, gönlümdeki sevinç, gözlerimde yaş oldu.

Keşke, keşke, keşke alt tarafını okumasaydım havadisin...

Alt tarafında ne mi var?...

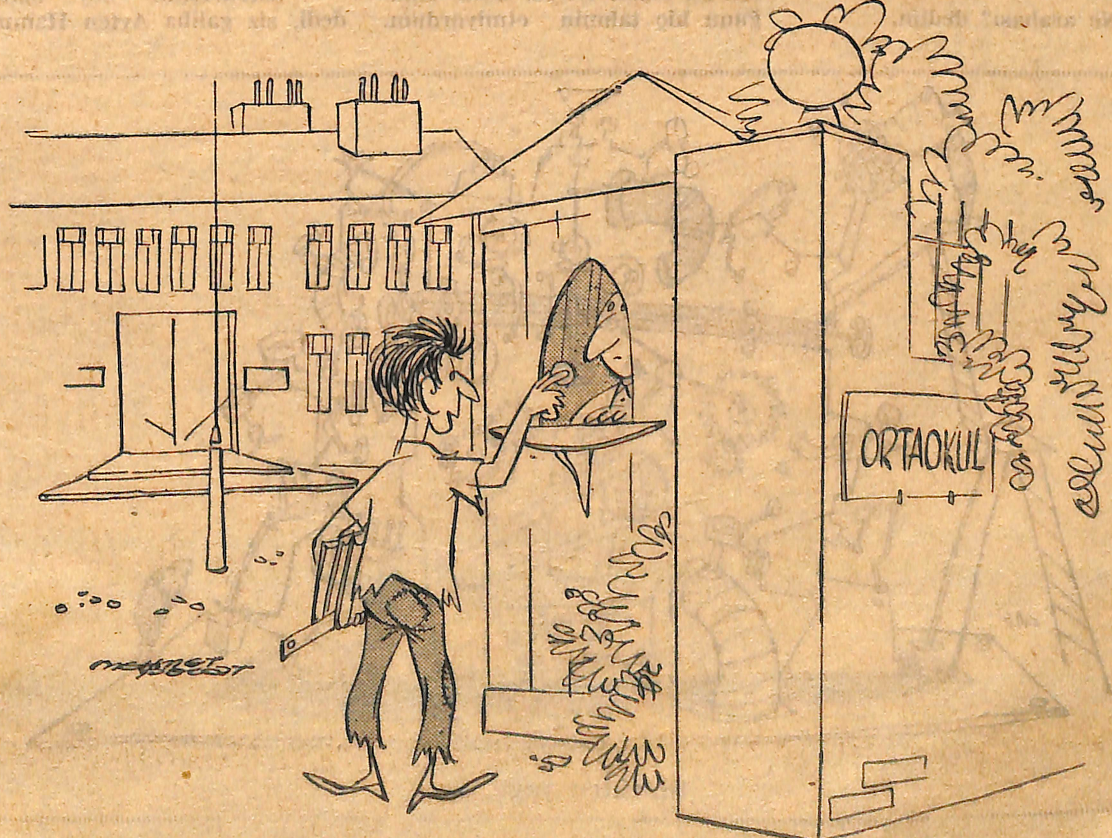
Özel kalem müdürünün imzası!

Meğer dünyada en güç şey sevmekmiş...

Yazık, sayın İnönü'nün bu mutlu zevki tatmasına seksen yıl yetmedi.

Yusuf Ziya ORTAÇ

Ortaokul ve liseler paralı olacak. (Gazeteler)

— Bir duhuliye!..

ayten'in KOCASI

Yazan: **AZİZ NESİN**

Benim felâketim, daha nikâhın kıyıldığı gün başladı. Nikâh dairesine, gerekli olduğu için iki arkadaşımı tanık olarak götürmüş, başka da kimseyi çağırmamıştık. Kimseye de haber vermemiştik. Kaynatam, sandığımdan çok daha anlayışlıydı. Dedikoduları, söylentileri önlemek için onlardan hiçbir yardım istemediğimizi öğrenince, Ayten'in annesi biraz alındıysa da babası bunu çok iyi karşıladı.

Nikâh defterini imzalarken flaşlar parlamaya başladı. Gazeteciler resimlerimizi çekiyorlardı. O kadar gizlediğimiz halde demek duymuşlardı. Bir anda çevremiz buketlerle doldu. Sonra da, bizi kutlayan bir kalabalığın ortasında bulduk kendimizi. Nikâh dairesinden çıkarken tanımadığım bir adam geldi yanıma, önce Ayten'in, sonra benim elimi sıktı, yanındakilere tanıyormuş gibi bizi tanıttı:

— Ayten Hanım...

Bana döndü:

— Ayten Hanım'ın kocası...

Çok fena bozuldum. Dışarı çıktık. Kasketli bir adam kalabalığa,

— Ayten Hanım'ın kocası kim? diye soruyordu.

Cevap vermeden bizi bekliyen taksiye doğru yürürken, kalabalıktan birkaç kişinin o kasketli adama,

— İşte, Ayten'in kocası bu! diye beni arkamdan gösterdiklerini duydum. Kasketli adam yanıma sokuldu,

— Beyfendi, araba hazır... dedi.

— Ne arabası? dedim.

— Mümtaz Bey hususî arabasını gönderdi, ben şoförüyüm. Araba ve ben istediğiniz kadar emrinizdeyim...

Sert,

— İstemez... diyerek taksiye doğru yürüdüm.

Arkamdan «Ayten'in kocası» diye ben söz edildiğini duyuyordum. Hem de hecelerin üstüne basa basa «Ayten'in kocası» diyorlardı.

Arabaya binince karım «Bu Mümtaz Bey, dalkavuğun biridir» dedi.

Takside giderken, üzüldüğümü anlıyan Ayten,

— Aldırma bunlara, dedi, büyük şehirde söylenir böyle şey, ama biz uzaklara gideceğiz, oralarda kimse bizi bilmiyecek, bilenler de bizi kendi kişiliğimizle tanıyacak...

Ertesi günkü gazetelerin kimisinde evlilik haberimiz, kimisinde resimlerimiz, kimisinin de dedikodu sütunlarında sözümüz vardı; bu sütunlarda benim adım yok, adımın yerine «Ayten Hanımın kocası» diye yazmışlardı: «Ayten Hanımın kocası gerçekten yakışıklı bir genç doktor», «Ayten Hanımın kocası pek şık giyimi ve zerafetiyle intisap ettiği aileye liyakatini isbat etmektedir.», «Ayten Hanıma ve Ayten Hanımın kocasına mesut yuvalarında mutluluklar dileriz.»

Kendi evimize taşındığımızdan birkaç gün sonra annem bir sabah,

— Oğlum, dedi, doğrusu karının bu kadar iyi bir insan olduğunu hiç tahmin etmiyordum. Bizim bu fakir hayatımıza hemen uydu. Yalnız...

— Ne var yalnız...

— Biz ailece bu mahalleliyiz, sen evlendiğinden beri mahallede adımız değişti. Şimdi herkes bana Ayten'in kaynanası diyor. Geçen gün bakkalın defterini gördüm, o bile defterin başına «Ayten'in kaynanası» diye yazmış...

— Zamanla unutulur bu lâflar anne... diye başımdan savdım.

Evliliğimizin galiba ikinci günüydü, kapı çalındı. Kapıyı karım açtı. Ben içerden seslerini duyuyordum. Bir adam karıma,

— Ayten Hanım'ın kocası burda mı oturuyor? diye sorunca kapıya çıktım. Karım,

— Hayır, burası Metin Bey'in evi... diye adamı terslerken,

— Ne yapacaktınız? diye sordum.

Adam elindeki paketi göstererek,

— Yaşar Bey'in düğün hediyesini getirmiştim de... dedi.

Günde beş-on kere kapımız çalınıyor, gelenler «Ayten Hanımın kocası»nı soruyorlardı.

Ayten bu sözlerden alınmamam için çırpınıyor, üzülüyor, benden «Ayten'in kocası» diye söz eden gazeteleri görmemem için saklıyordu.

Askere gidişimi kurtuluş sanmıştım. Trene binmek için gara gitmiştik, karımla gar lokantasında çay içiyorduk. Bir ara sigara almak için dışarı çıktığımda, bir yaşlıca hanım yanıma sokulup,

— Affedersiniz bey oğlum, dedi, siz galiba Ayten Hanımın kocasısınız yanılmıyorsam, öyle değil mi?

— Evet... dedim.

— Tebrik ederim evlâdım... dedi.

Çok sinirleniyordum, ama bu sinirliliğim Ayten'e de bulaşmasın diye uğraşıyordum. Ayten'in bunda hiçbir suçu yoktu. Üstelik üzüldüğümü anlıyor, beni avutmaya çalışıyordu. En yumuşak, tatlı sesiyle,

— Sevgilim, zamanla bu söytiler unutulacak... diyordu.

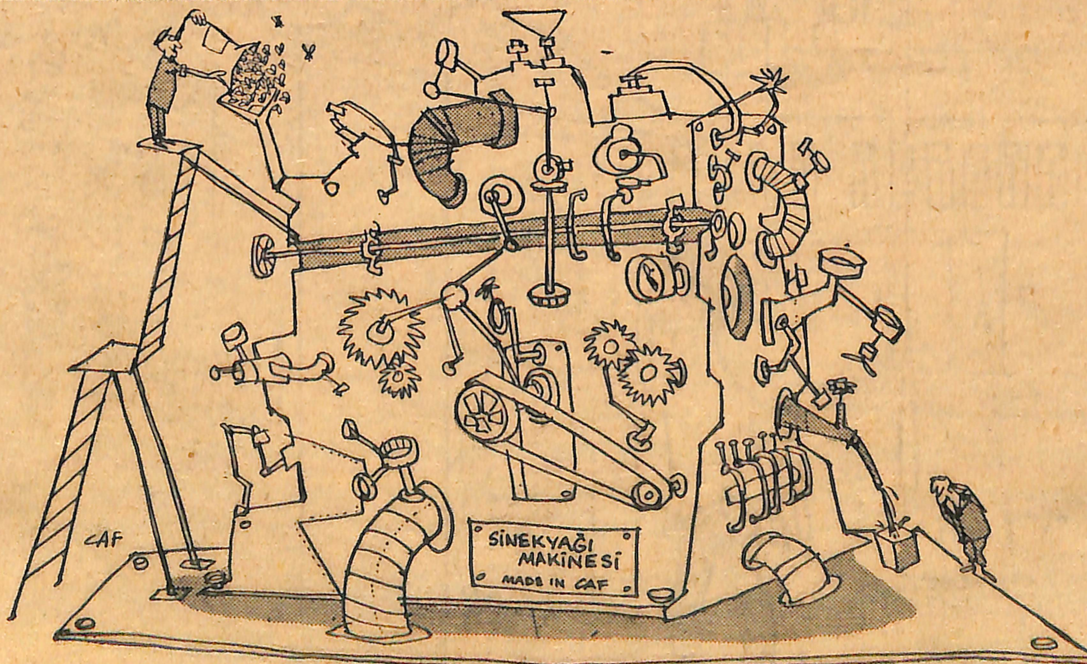
Yedeksubay okulunda yalnız arkadaşlar değil, subaylar bile adımı söylemiyorlardı. Beni istedikleri zaman arkadaşlardan birine subaylar,

— Ayten'in kocasını çağırın! diyorlardı.

Hiç de alay etmek, beni aşağılamak, küçümsemek niyetleri yoktu, tersine saygı duyarak arkamdan «Ayten'in kocası» diyorlardı. Beni bir arkadaşım birisine tanıştırırken «Ayten Hanım'ın kocası» diyordu.

Yedeksubay doktor olarak bir sınır kasabasına gidecektik ki, büyük askerî hastanelerden birinde kaldığımı bildirdiler. Hep bu Ayten'in kocası olmamdan ileri geliyordu. Hastanede kalmak çok canımı sıktığı için kaynatama bir mektup yazarak, bize lûtfen yardım elini uzatmamasını, bizi kendiliğimize bırakmasını, kendi kanatlarımızla uçmak istediğimizi ve açıkçası «Ayten'in kocası» kimliğinden kurtulmak istediğimi bildirdim. O kadar büyük bir kişiye böyle bir mektup yazmam hiç de doğru değildi. Kaynatam çok içten bir cevap verdi: Davranışlarımı çok beğendiğini, benimle övündüğünü, bizim için hiç bir iltimas yapmadığını, hastanede bırakılmamdan da haberi olmadığını, istersem uzakta bir kıtaya göndermek için ilgililere söyleyeceğini yazdı .Tabiî bunu istemedim. Askerlik görevini yaptığım hastanede adım yine «Ayten'in kocası»ydı. Herkes beni tanımak istiyor, arkamdan hemşireler, hastalar birbirlerine «işte, işte Ayten'in kocası!..» diye beni gösteriyor, üstelik bu sözlerini, hoşuma gideceğini sanarak, bana da duyurmaya çalışıyorlardı.

Askerlik görevim bitince Ayten ihtisasımı Avrupa'da yapmamı söyledi. Ben de istiyordum. Karıma «Avrupa'da ihtisas yaparsam, babanın yardımı olduğunu söylerler. Hiç ihtisas yapmıyacağım, seninle uzak bir yere gidelim» dedim. Bir doğu kasabasında hükûmet tabibi oldum. O kasabaya trenle gidiyorduk. Birkaç istasyon önce, tren, gideceğimiz ilçenin bağlı olduğu ilin istasyonunda durdu. Ellerinde çiçekler, paketlerle birkaç kişi trenin pencerelerine bakarak birisini arıyorlardı. Öndeki adam trenin bilet memuruna «Ayten'in kocası da trendeymiş, hangisi biliyor musun?» diye sordu. Biletçi de beni gösterdi. Pencereden bakıyorduk. Adamlar yanımıza geldi. Paketleri, çiçekleri uzattılar. Öndeki valiy-

Sinekten yağ!

miş. «Hoş geldiniz... Memleket sizin gibi ülkücü doktorlara çok muhtaç...» dedi. «Buralara gelen görevli bütün doktorları böyle karşılar mısınız?» dedim, Vali de, arkasındakiler de bozuldular. Ama ben de bozuldum, çünkü «Ayten'in kocası» olmasaydım, bir valiye böyle bir söz söyliyemezdim. Vali «Gideceğiniz ilçede istirahatinizi, elden geldiği kadar, imkânlarımız nisbetinde rahatınızı temin için emir verilmiş ve herşey hazırlanmıştır. Bir isteğiniz olursa hemen bizzat bana telefon edersiniz. Ben de ziyaretinize geleceğim.» dedi. Tren kalkarken de elini sallıyarak «İmkânlarımız kısırdır, kusurumuza bakmayınız» dedi. «Ayten'in kocası»nı görmek için istasyona dolan kalabalık bize ellerini sallıyorlardı.

Biz daha oraya gitmeden ilçede «Ayten'in kocası» olduğum yayılmıştı. Kimseye bir türlü adımı söyletemedim, bana Doktor Metin diyen yoktu. Bu duruma karım benden çok üzülüyor, haysiyetimi koruyabilmek için neler yapmıyordu... Başkaları da adımı söylesinler diye, toplantılarda konuşurken sık sık adımı söylüyor «Metin bana dedi ki...», «Metin şöyle yaptı, Metin böyle etti...» diyordu. Bu yüzden gittikçe gülünç olduğumuzu, hiç değilse kendi kendimize gülünç olduğumuzu anlıyordum.

Zamanla unutulmak şöyle dursun «Ayten'in kocası» olduğum gittikçe yurt ölçüsünde yayılıyordu. İstanbul'a izinli gelişimde, Avrupa'ya gitmek bir kurtuluş olacak diye düşündük. İkimiz de yanılmışız. Paris'te üç yıl ihtisasımı yaparken Ayten'in kocası olmaktan kurtulamadım. Bizim elçi, özel ve resmî bütün ziyafetlere, toplantılara çağırıyor ve beni herkese «Ayten Hanımefendinin kocası» diye tanıtıyor, bunda bir nezaketsizlik bulmadığı gibi üstelik övünüyordu da... «Ayten'in kocası» olmak ünüm, yurt sınırlarını da aşmıştı. Paris'teki kordiplomatik beni «Ayten'in kocası» diye tanıyordu. Fransız gazetelerinin sosyete sütunlarında adım «Mösyö Ayten'in kocası»ydı.

Karım duyduğu üzüntüden bir gece ağlıyarak «Metin, Amerika'ya gidelim, kaçalım buralardan...» dedi. Gittik. Amerika'ya değil, en uzak gezegene gitsek kurtulamıyacaktım bu ünden... Bir de oğlumuz dünyaya gelmişti. Mutlu olmamamız için hiçbir neden yoktu; yalnız işte o korkunç ün: Mr. Ayten'in kocası olmak!

Ben kendim olmak istiyordum. Alınırım diye karım, babasına mektup bile yazmıyordu.

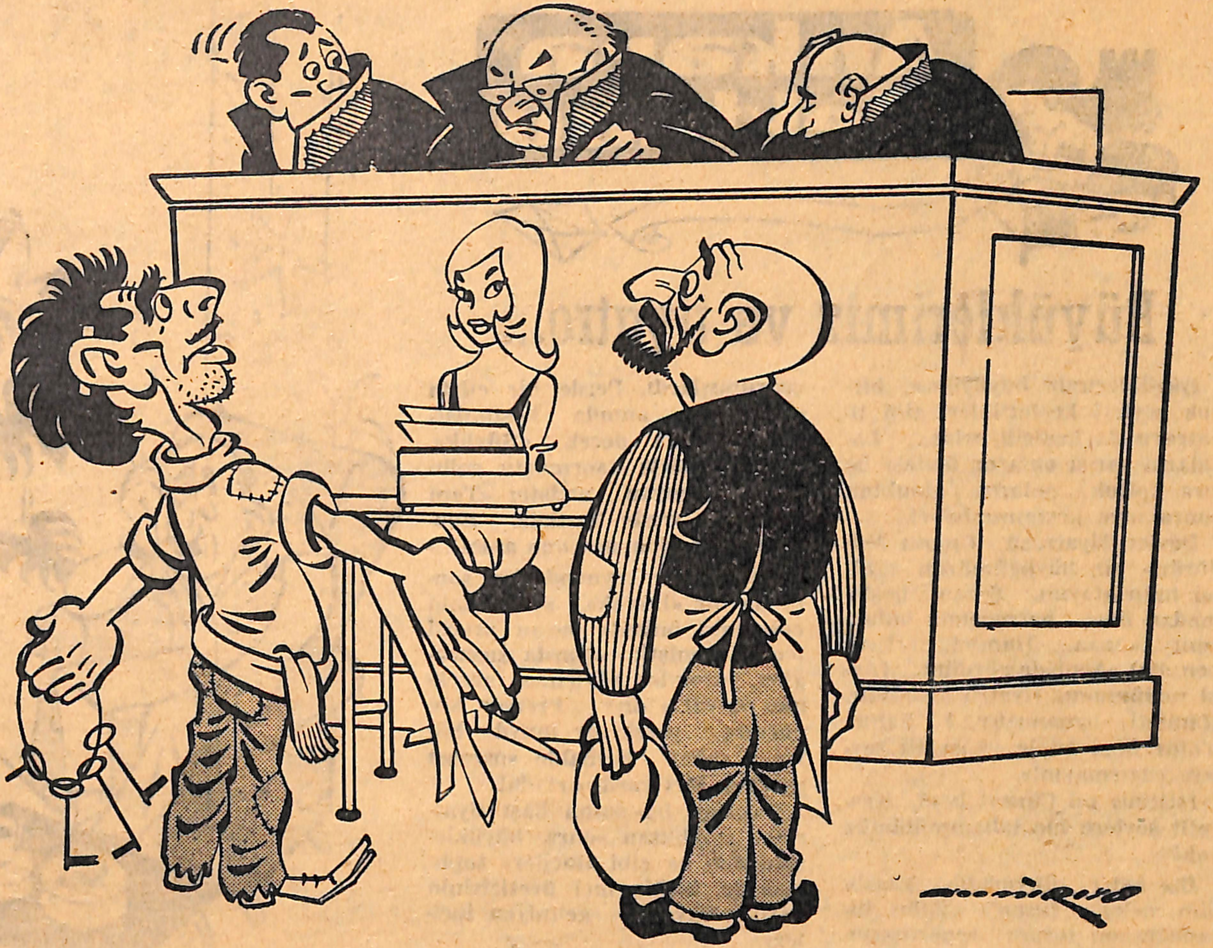
Kurtulmam için ciddî olarak ne yapmam gerektiğini düşündüm. Ben o zamana kadar, kendi kişiliğimi kazanmak, Ayten'in kocası olmaktan kurtulmak için silik, önemsiz olarak kalmak yolunu seçmiştim. Çünkü hayattaki her başarım karımın ve babasının yüzünden sanılacaktı. Oysa bu silik kalmak isteyişim bir işe yaramamıştı. Bir de bunun tersini denemeliydim. Yani, üstün başarılara ulaşırsam, Ayten'in kocası olduğum unutulur, kendi kişiliğimle ortaya çıkar, kendi adımla tanınırdım. Zaman zaman bu düşünce kafamda yer ederken, bir gün bunu karım da ima edince, ona:

— Ayten, dedim, ben büyük başarılar için yaratılmış insan değilim. Daha çok kendi halinde, gürültüsüz, sakin bir hayat isterdim. Üstün yaşayışlar için kendimi hazırlamadım. Ama ikimizin de mutluluğu için elimden geleni yapacağım. Senin de «Metin'in karısı» olmak hakkındır. Göreceksin çok çalışacağım...

Başarılar sağlamam kolay olmadı, ama günün birinde gerçekten başarılı, tanınmış bir adam oldum.

(Arkası var)

Aziz NESİN

— Söyle bakayım, bu manavın dükkânını niçin soydun?
— Aman reiz bey, o bütün mahalleyi beş yıldır soyuyor!

Mazallah!

Nurettin Polat adında bir köfteci, çaldığı otomobille giderken önce bir ağacı deviriyor, sonra da elektrik direğine çarpıp takla atıyor...

Emniyet Müdürlüğünde şöyle diyor Polat:

«Üç yüz lira borcum vardı, ödeyemiyordum. En iyisi bir otomobille ağaca toslayıp kendimi parçalıyayım dedim.»

İyi demiş Nurettin Polat. Ama bizim de Demiryolları ilgililerine bir diyeceğimiz var: Aman lokomotiflere göz kulak olun!. Bakarsınız daha fazla borcu olan böyle bir sivri akıllı çıkıverir de...

Yazısız

Ankara Mektubu

Büyüklerimiz ve tiyatro...

Büyüklerimiz büyüyünce, birçok şeyleri keşfettikleri gibi tiyatroyu da keşfediyorlar... Locaların yarısı onların, öndeki üç sıra koltuk onların olduktan sonra niye keşfetmesinler!

Devlet Tiyatrosu Umum Müdürüne bir büyüğümüzün sözünü hatırlatayım. Sezon başlamadan önce hafızasında bulunsun: «Aaaa... Hamlet... Evet ben onu «Avni»de gördüm... (Avni malûmunuz tiyatro artistidir. Hamleti oynamıştır...) Yalnız n'olur beni böyle kasvetli şeylere çağırmayın!»

İşittiniz mi Cüneyt bey?.. Kasvetli şeylere hiç tahammülümüz yok!

Biz neler duymadık yarabbim, neler... İnsan'a «Yahu, insanoğlunun tutum repertuarında susmak ta mı yok?» dedirten sözler!

Zola'nın Thérèse Raquin'inden adapte «Gelin» diye bir pisey oynanmıştı. Artistler sonunda «iltifat» görmek için locaya çağrılmışlardı. Perde bir çiftin «hararetli» anında kesilmişti tam. İltifat edecek «Büyük», dâvûdî sesiyle sormuştu gelin rolünü oynıyan artiste: «Tam heyecanlı yerde kestiniz. Sonraaa?.. Ne oldu, sen onu anlat!..»

Ölü kraliçe oynandıktan sonra da bir «Büyük», sevgilisinin cesedinin önünde susan prensi tenkid etmişti: «Şurda susacağına, birşeyler söylemesi gerekmez miydi?» diye... Prensin konuşması gerekiyor muydu bilmem, fakat herhalde susması gereken biri vardı ortada!

Bakalım bu sezon başı tiyatrolar açıldıktan sonra, büyüklerimizden ne gibi «inciler» toplıyacağız, hiçbir inci üreticisinin hâtır-u hayaline gelmiyen inciler!

Yaz olunca...

Yaz olunca hikâyeler hafifler. Hiciv yumuşar, sıcakta herşeyin yumuşadığı gibi... Biz de tatil yaparız, kısa da olsa... Bu onbeş yirmi gün tatilde, haberleri mektupla iletirler arkadaşlar... Her haberin altına da eklerler: «Sakın burasıyla meşgul olma... Böyle konuları unut... Tatilini iyi geçirmeğe, eğlenmeğe bak...» En sonunda da bir «malûm ya!»

İlk günler bir buhrandan çıkmış, bir kâbustan çıkmış, bir cehennemden çıkmış gibi oluyor insan... Suyun, tuzun, güneşin sarhoşluğuyla sarhoş... Sonra, «iyi»ye de mi çabuk doyuluyor bilmem, kâbusu arıyor, buhranı arıyor, cehennemi arıyor... Bu Ankaralılara has bir hal galiba... Kristin Keeler dâvasının müşterileri gibi kamçılanmak istiyorlar hayat tarafından!...

Turist sayısı :

Nurettin Ardıçoğlu dostumuz, beyanatları sıralıyor. Gazetelerde bu beyanatları atlamıyorlar şimdilik...

Son buyurduğu şuymuş.. Pek inanmıyorum. Yoktum toplantıda. Bir kriter bulmuş: Bu sefer «iltimassız» oraya buraya gönderdiği turizm bürosu müdürlerinin başarılarını ölçmek için... Başarı o memleketten Türkiyeye gelecek turistlerin sayısıyla ölçülecekmiş...

Seyahat acentası müdürüyle, turizm bürosu müdürlüğünü hafiften karıştırıyor amma olur böyle hafif karışıklıklar. Yenidir. Öğrenir zamanla...

Bana bu, «Les clés du royaume» — Cennetin anahtarları adlı bir romanını hatırlatıyor Crownin'gin... Orda iki rahip var... Hristiyan olmıyanları hristiyan kılıyorlar... Biri, incelemeden, eşelemeden, alnına vaftiz suyu damlatmakla, önüne gelen sürü halinde «âcizi» vaftiz ediyor. Öbürü yalnız bir kişiyi... Amma o kişi bir dünyaya bedel...

Çok korkarım ki... Memleketimize sürü halinde akacak (öyle kolay gene akmaz ya...) turistler, o «âcizler» sınıfından olmıya...

Çok korkarım ki, böyle «kriter»le çok yanlış hükümler verile, çok can yakıla...

Çok korkarım kiii... Korksam n'olacak, korkmasam n'olacak!..

Yazı yazıyı açar...

Okudum gazetelerde: Turizm Bakanı, yanında müsteşarı, müdürü, Devlet Başkanını ziyaret etmiş. Devlet Başkanı da, Bakanından, müsteşarından, müdüründen izahat almış...

Eeee... Artık turizm yaşadı. Turizm ölmez...

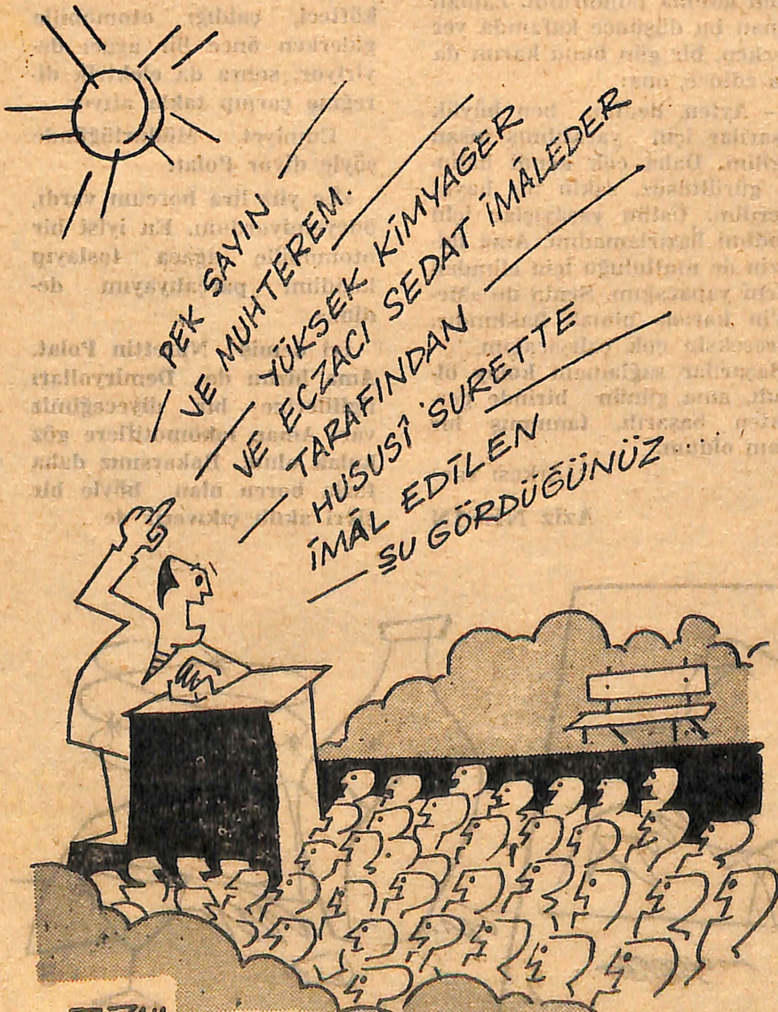
Bir ufak ek aradım gazetede, bulamadım: «Ve Devlet Başkanı kendisine o sahada direktif (pardon kıymetli direktifler) vermiştir... Ah o ek'te olsaydı, turizm büsbütün ihya olurdu. Olmaz mıydı?...

Nimet ARZIK

— Bir cilt doktoru, uyuza tutulup kaşınanlara ilâç bulmuş...
— Ah bir iktisat doktoru da züğürtlüğe tutulup düşünenlere ilâç bulsa!..

Gülhane Parkına kürsüler konacak. (Gazeteler)

Bizim Hyde park!

PAZARTESİ :

Hani bir «Dar gelirli» dediğimiz sınıf var ya... Yanlış. Bu, Türkiye'de yaşıyan bazı insan topluluklarının değil, Türkiye'nin toptan adıdır: Dar gelirli Türkiye!

Buğdayımız Amerika'dan geliyor.. Mısırımız Amerika'dan geliyor.. Yağımız Amerika'dan geliyor.. Paramız Amerika'dan geliyor!

Yalnız yiyecek, içecek darlığı mı?.. Bu insan bolluğu içinde insan darlığı bile çekiyoruz. Hele politikada!

Şimdi Cumhuriyet gazetesinde okudum: Yumurta darlığını önlemek için de, İzmirden bir firma Ticaret Bakanlığından ithal müsaadesi istemiş...

Hem de nereden getirtecekmişiz bu yumurtaları, biliyor musunuz?.. Bilemezsiniz... Aklınıza bu kadarı gelemez.

Şu, bereketsiz kumu bereketli toprak yapan, şu tuzlu suyu içme suyu yapan, şu kızgın çölü yeşillikler cenneti yapan İsrailden!

Ne dersiniz, doğumu önlemeye tavuklardan mı başladık acaba?

SALI :

Dört hafta Baden-Baden'de bir otelde kalan eski yılların ünlü sinema yıldızı Greta Garbo'yu kimsecikler tanımamış...

Eski gençlik resmi karşısında:

Ne kadar benzemezmişim bana ben

Diyen şairin hakkı varmış...

Yılların insafsızlığı üstüne bir fıkracık daha anlatayım size. Ama, uydurma bir hikâye değil, sahici bir olay bu:

Gözlerini kaybeden ihtiyar bir âşık, güzelliği ile meşhur eski bir dostuna uzun ayrılık yıllarından sonra raslar. Kucaklaşıp öpüşürler.

Güzel dost, birikmiş bir hasretle sorar:

— Nasılsın ben görmeyeli?.. Ne var ne yok?.. Bunca yıl geçti aradan...

Aşık, derin bir göğüs geçirerek:

— Ne olsun, der... Bir zindanda yaşıyorum... Senin güzel yüzünü görecek göz bile kalmadı...

Arkadaşı, yanaklarından iki damla yaş akan âşığı okşar:

— Gam yeme... Bende de görülecek yüz kalmadı!

ÇARŞAMBA :

General de Gaulle, son basın konferansında Fransa'nın vardığı bolluğu, canlılığı, kazancı anlatırken: «Memleketimizde yedi kişiye bir otomobil düşüyor» demiş.

Eh, yedi kişiye bir otomobil generalin burnunu büyütecek kadar mühim bir rakkam değil... Bizde de aşağı yukarı bir otomobile yedi kişi düşer.

Yalnız bir farkla: İçine değil de, tekerleklerin altına!

PERŞEMBE :

Bir çiftçi, tarlasına ektiği özel bir tohumla «Dev buğday» yetiştirmiş... Boyu bilmem kaç metre.. Ağırlığı bilmem kaç gram...

«Hay mubarek hay» demeğe kalmadı, ertesi günkü gazetelerde devin içi boş olduğunu öğrendik.

Öyledir dostlar, öyledir: Kalıba, kıyafete aldanmamalı.. Cakaya, fiyakaya bile aldanmamalı.. Çoğu şöhretlerin gürültüsü davula benzer: İçi boştur!

CUMA :

Gazeteler, bir dergiden aktararak, müteveffa Amerika Cumhurbaşkanı Roosevelt'in, İnönü'ye yazdığı bir mektubu yayınladılar.

Hayır, hayır, mektup ahretten gelmiyor. Türkiye'nin bugünkü durumu ile hiç ilgisi yok. Altındaki tarih 1943. Yani efendim, yirmi yıllık bir nâme!

Hani, eniştesinin sarılıp kendisini öpmesinden telâşlanan kız:

— Düğün değil, bayram değil, eniştem beni niye öptü?.. Demiş.

Okuyucular da merak ederler belki: Yirmi yıl, İnönü'nün şahsi dosyasında gizli kalan ve hiçbir gizliliği olmayan bu önemsiz mektup fücéten neye neşrediliverdi böyle?

Eeey, paşa baba sevgisi bu: Demokrat Parti destancısı damadın sürümsüz dergisini sürdürmek lâzım!

Bakalım, daha neler göreceğiz: Milletin hayretle ısırmağa elinin on parmağı yetecek mi?

CUMARTESİ :

Akşam gazetesinde, Zürihli bir kız, şikâyet ediyor:

«Bizim erkeklerimiz, kadınlardan hep almak, hiçbir şey vermemek istiyorlar...»

Büsbütün doğru değil: Öpücüklerini alırlar, hayallerini alırlar, hattâ genç kızlıklarını bile alırlar...

Sonra?.. Sonra efendim, onlara anne olmak zevkini verirler!

PAZAR :

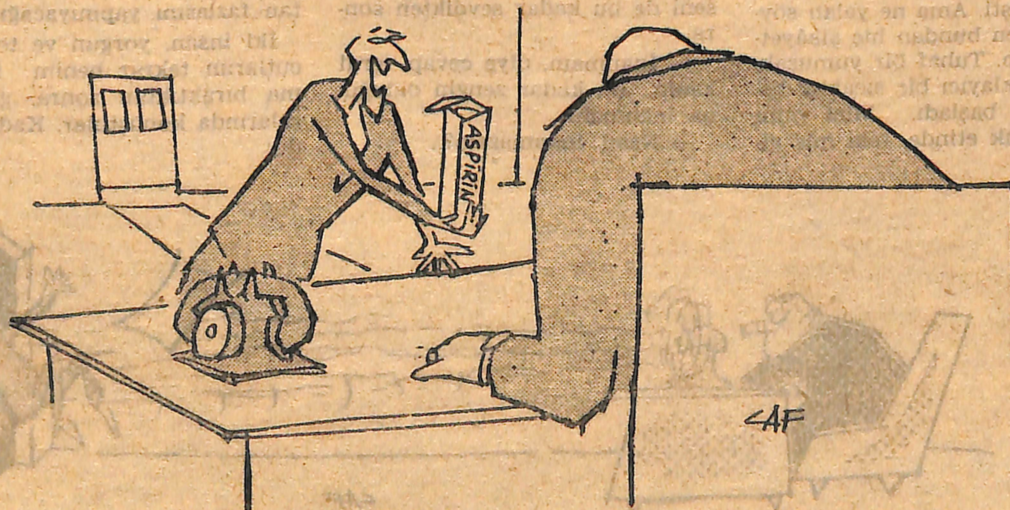
Hukukçu değiliz. Hele dünya milletlerinin hukuk tarihini hiç bilmeyiz. Derler ki, İngiltere'de mahkemeler, kitaplarda yazılı kanunlara göre değil, yüz yılların yerleştirdiği geleneklere uyarak hüküm verir.

Ve İngiliz adaleti meşhurdur!

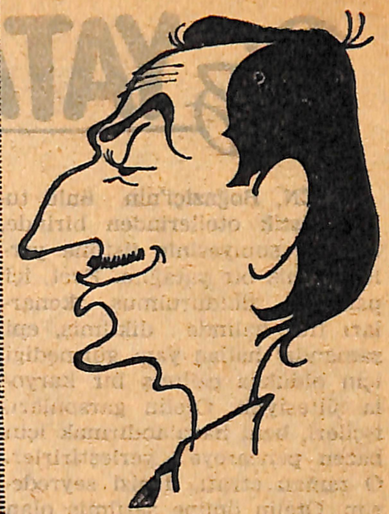
Ama, şu Profumo olayı bizi biraz şüpheye düşürdü bu İngiliz adaletinden!

Pek de yazıldığı kadar namussuz, pek de söylendiği kadar şerefsiz bir adam olmadığını canına kıymasıyla ispat eden Dr. Ward, yaşasaydı muhabbet tellâllığı suçundan ne ceza yiyecekti, bilir misiniz?.. Onbeş yıl hapis!

Vallahi biz öyle muhabbet tellâlları biliriz ki, hizmetleri sayesinde onbeş yıla mahkûm değil, onbeş milyona sahip olmuşlardır.

— Kusura bakmayın beyefendi, başınızı ağrıttım!

Nehar Tüblek

Artık İtalya'da, Bordighera'da her yıl milletlerarası karikatür yarışması gelenek oldu.

Bu yarışmalarda, daima birincilikler, ikincilikler, üçüncülükler alan Türk karikatüristleri arasına bu yıl arkadaşımız Nehar Tüblek de karıştı.

Kendi fırçasıyla kendi karikatürünü zalimce çizen Nehar'ın Gümüş Hurma armağanını kazanan karikatürünü bu sütunda görüyorsunuz.

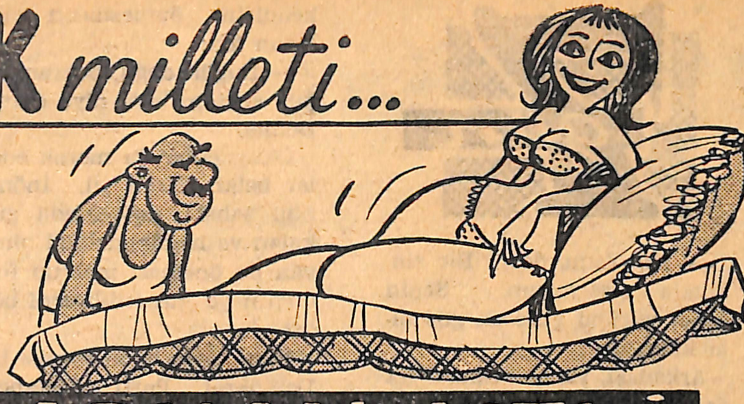
Bekâr dostumuza, Gümüş Hurma uğurlu olsun. İnşallah bu hurma, yakında şeftaliler, kayısılar kazanmak için bir başlangıçtır.

Yazısız

Biz YATAK milleti...

ADNAN VELİ

BEN, Boğaziçi'nin ünlü turistik otellerinden birinde, karyola somyesinin üstüne yerleştirilmiş bir yatağım. Evet, içi pamukla doldurulmuş, kenarları fitil halinde dikilmiş, epi zamandır hallaç yayı görmediği için oldukça ezilmiş bir karyola şiltesiyim. Otelin garsonları, işçileri, beni havalandırmak için bazen pencereye yerleştirirler. O zaman etrafı, denizi seyrederim. Otelin önüne serilmiş olan manzaranın güzelliğine bir türlü doyamam. Ama benim bu mutluluklarım, ancak 15 günde bir sefer gerçekleşebilir. Diğer zamanlarım, ya isyankâr somyelerin itişi karşısında ezilmekle, ya bir müşterinin ter kokulu vücudünün ağırlığını taşımakla, ya da müşterisiz gecelerde kendi içime kapanıp tasalanmakla geçer.

Bu sıralar yaza rastladığı için, hemen her gece bir müşteri ağırladım diyebilirim. Bu müşterilerden bazısı uysal mizaçlı oluyor. Gelip üstüme yatar yatmaz, başını yastığa koyduğu gibi uyuyuveriyor. Bazısı da inadına huysuz çıkıyor. Sabaha kadar ciğerlerimin üstünde tepiniyor. Kendini oradan oraya atıyor. Yani, rahat huzur diye birşey bırakmıyor.

Ulu Tanrı, bizleri yatak olarak yarattığı için, çilemiz, daima sırtımızda bir insan taşıyarak tamamlanacak. Ama bugünün düzeninde insanlar da birbirlerini sırtlarında taşıdıklarına göre, bizim, yatak olarak bundan şikâyete pek hakkımız olmasa gerek.. Gelgelelim, bir insanın doğru dürüst uyumak marifetini bile becerememesi, bizler için gerçekten azap sebebi oluyor.

Söz temsili geçen akşam, iri kıyım, vücudü yağ kokulu, şişman bir müşterim vardı, kucağımda.. Aman Allahım, ne kanı kaynar herifmiş meğer. Sabaha kadar, ağırlığı bir yandan, kokusu bir yandan, yuvarlanması bir yandan, iyice iflâhımı kesti mübarek.. Ama bizim otelin patronu, bize çektirilen eziyetin acısını müşteriden çıkarmasını çok iyi biliyor. Tarifemiz turistik olduğu için, nasılsa yolunu şaşırıp, ya da manzarayı beğenip buraya gelenleri, âdeta ustura ile kazıyor. Turistik otellere, müşteriyi dilediği gibi kazıklama imtiyazı tanındığı için, bu işe Belediye de ses çıkarmıyor.

Belediye, ancak ayda yılda bir kere, temizlik kontrolü için geliyor. On gün kadar önce, gene bu niyetle üç memur gelmişti yanıbaşıma.. Bir tanesi, benim üstümde serili bulunan çarşafı eliyle yoklayıp «Bu örtü pek temize benzemiyor» diyecek oldu. Şefte, bir yemin bir yemin ki görmeyin.. «Vallahi bu sabah değiştirdik. Vallahi üç çeşit ilâçtan geçirdik. Vallahi bu lekeler çıkmıyor» diye sıraladı yalanı..

O zaman şeytan dürttü beni..

— Ulan Panayot.. Yalan söylemiye utanmıyor musun?.. Kirlilerin içinden aldığın çarşafı, bir ütüden geçirip de tekrar yaymıyor musun?.. diyecektim. Tuttum dilimi.. Çünkü, foyası meydana çıksa bile, nasılsa 20 papele bu vartayı atlatacağını biliyordum.. Tabiî ondan sonra da, bizim nasibimiz, 24 saat sopa yemek olacak..

Birkaç gece önce, gene güzel bir mehtap vardı. Benim bulunduğum odanın pencereleri açıktı. Yakındaki gazinolardan müzik sesleri geliyordu. Hava, tatlı ılıktı. Odanın içi de hafifçe karanlıktı.

Bir ara kapı açıldı. Usul usul yürüyen ayak sesleri duydum. Pencereye doğru gidip gelmeler oldu. Anladım yeni bir müşteri geldiğini.. Bakalım, şansımıza ne çıkacak diyerek beklemiye başladım. Beş dakika, ya geçti, ya geçmedi. Üzerimde bir ağırlık duydum. Bu ağırlık, biraz sonra, vücudümün tam ortasına gelip yerleşti. Ama ne yalan söyliyeyim, ben bundan hiç şikâyetçi olmadım. Tuhaf bir yumuşaklık, iç gıcıklayıcı bir sıcaklık beni ezmiye başladı. Mini mini ayaklı, balık etinde, teni mis gibi kokan bir yosmaydı bu.. Şeytan gene dürttü beni, ısırıver şu yumuşak kalçadan, diye.. Tuttum ama kendimi..

Biz yatak milleti, şimdiye kadar neler görmüşüzdür, neler.. Bunların romanı yazılsa ciltler almaz. Ama bağrımıza yaslanan bu insanlar içinde, varlıklarından hoşlandıklarımız da olmuştur.

İşte bu seferki de böyleydi. Vücudünü gererek üstüme yayıldığı zaman, altımdaki somyenin bile yayları gevşedi. Ben memnundum yataklığımdan.. O da benden memnun kalırsa, kimsenin gık demiye hakkı olmazdı.

Ama benim bu hoşnutluğum çok sürmedi. İkinci bir ağırlık, hem de oldukça okkalı bir ağırlık üstüme çöktü. Bu da başka bir insan vücudü idi. Derisi bana dokunur dokunmaz hemen anladım. Bu, şişman yapılı, hoyrat bir erkekti. Nefes alırken, burnunun kılları âdeta ıslık çalıyordu. Düşündüm kendi kendime:

«Bu güzel, bu sıcacık, bu yumuşacık, bu bahar kadar tatlı, bu kadife kadar ışıltılı vücudün yanına, göğüs kıllarının bir kısmı ağarmış, karın etleri katmerleşmiş, baldırları sarkmış bir vücudün yerleşmesi, güzellikle çirkinliğin böylesine kucaklaşması, hayatın ne zâlim bir gerçeğidir?..»

Sonra da fısıltı halindeki konuşmalarına kulak verdim.

Erkek:

— Hayatım, diyordu, herşey senin «Evet» demene bağlı.. Denizde kum, bende para.. Üstelik seni de bu kadar sevdikten sonra..

— İnanmam, diye cevap verdi kadın.. Bu kadar zengin olduğuna inanmam.

— Nasıl inanmazsın?..

— Başbayağı inanmam.. Yemin eder misin?..

— Yemine ne hacet?.. Tam iki sene Belediye imarında çalıştım..

— Haa, bak o zaman inanırım.. Ama Allahaşkına doğru mu?..

— Vallahi doğru..

— Ah nonoşum benim.. Ah hayatım benim..

— Bir de şeyde çalıştım.. İstimlâk takdir komisyonunda..

— Allasen?..

— Allah yedi bin türlü belâmı versin ki, tam bir yıl da orada çalıştım..

— Ah benim bir tanem.. Canım ciğerim..

— Halde kabzımallık yapıyorum şimdi.. Üç tane de dükkânım var.

— Allahaşkına doğru mu söylüyorsun?..

— Vallahi diyorum.. Ben namuslu adamım, boşuna yemin etmem..

— Ah benim ciğerimin köşesi..

— Bir de hammal kâhyalığı alırsam, ondan sonra sen gör bak Zekeriyyayı..

Kadın, vücudünü erkeğe doğru biraz daha kaydırdı. Erkek de ona biraz daha sokuldu. Yavaş yavaş şiddeti artan bu kaynaşma karşısında, bizim somye arkadaş da, yaylarını konuşturmıya başladı:

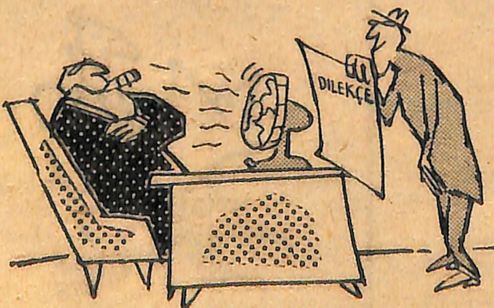
Gıcır da gıcır,
Gıcır da gıcır,
Şu yatağın haline
Dost düşman acır..

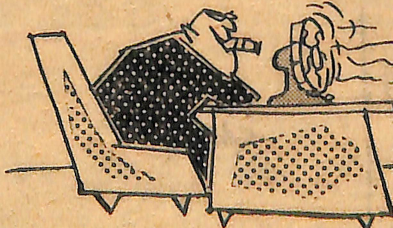
Epi sürdü bu yayların ninnisi.. Arasıra gülüşmeler, fingirdeşmeler oluyordu.. Bir ara, somyenin tellerini koparacak kadar hırçın yaylanmalar oldu. Yani somye de, bu işde kendi payına düşeni aldı.

Biz yatak milleti, ağzı var, dili yok yaratıklarız. Her gördüğümüzü, duyduğumuzu anlatacak olsak, ne yuvalar yıkılır, ne ocaklar söner, ne Profumo'lar istifa eder, ne Doktor Ward'lar ele geçer.. Onun için, görürüz, biliriz, ama açıklamayız..

Ben de, şu göğsünün kılları ağarmış, karnının etleri katmerleşmiş, baldırları sarkmış olan büyük insanı, toplumumuzun ünlü kişilerinden olan kabzımal, müteahhit, muhammin ve nihayet kâhya adayı Zekeriyya'yı, hâtıralarımın arasına katmaktan fazlasını yapmıyacağım.

İki insan, yorgun ve terli vücutlarını tekrar benim kucağıma bıraktıktan sonra, gene aralarında konuştular. Kadın sordu:

CAF

Yazısız

İstanbul'a kurunca güneş kızgın bir pusu,
Göç başlardı köylere her gün vapur dolusu!..
Böyle karşılayınca Temmuzu, Ağustosu,
İki şey özlenirdi: Biri gölge, biri su!..

Gölge: Sık ağaçların altında nefti siper,
Dallar yeşil şemsiye.. Ne rahat bu nemli yer:
Çimende bir seccade.. Üstünde pufla minder..
Uyurken yüzümüzü kavak yelleri öper!..

Ya havuz: Küçük bir göl.. Açıver şu musluğu,
Akıyor şıkır şıkır.. Gör neymiş su bolluğu!..
Manzara çıldırtıyor sevinçten her çocuğu:
Fıskıyede zıplıyor boş yumurta kabuğu!..

Kadın, altun mu?.. Vaz geç.. En güzeli su sesi:
Bu fıskıyeden gelir insanın hep içesi!..
Ama Terkos deyince — kursağında hevesi —
Başka temiz bir kaynak düşündürür herkesi:

Nerde bulup içmeli?.. Bir âferin bilene..
Bu mes'ele, sıcakta, çile katar çilene..
Sırmakeş, Çubuklu mu?.. Sorulur rastgelene..
En sonunda bir müjde: «Gidelim Taşdelen'e!..»

Bu su «Alem Dağı»nda.. Kim hatırlamaz onu:
Kayalardan fışkırmış.. Yok tortusu, yosunu..
«Erenköy»den sürdün mü, çalakamçı, faytonu
Yolculuğun gelirdi iki saatta sonu!..

Bakardınız bir koru: İçi ışıksız, derin..
Samyelleri eserken bir yayla gibi serin!..
Orman.. Göremezdiniz yüzyıllık meşelerin
Bağrında yarasını ne balta, ne keserin!..

Gidi günler.. Yataktan fırlanırdı şafakta..
Patlıcan dolmaları durur kayık tabakta!..
Pilâv dersen, taşınır koca lenger kucakta..
Hele irmik helvası.. Tadı hâlâ damakta!..

Sırayla arabalar.. Kafileyi görmeli:
Yağız atlar koşulu «Landon», «Kupa», «Tenteli..»
Yol boyunca şarkılar.. Genç, ihtiyar neş'eli..
Ne refah... Bükülmemiş henüz kimsenin beli!..

Evet.. Patlak vermemiş daha ilk büyük savaş,
Hayatın gecesi yok.. Şenliği seyret de, şaş!..
Tuzlu balık gösterir kendini yavaş yavaş:
Koşarlar bardak elde.. Bir kahkaha, bir telâş!..

Nasıl zevkli olursa daldan kopan yemişler,
Yerinde iç onu da.. Yazın bağrın genişler:
Oooh!... Buz gibi mubarek.. Buna dayanmaz dişler..
Tevekkeli «Su gibi aziz ol!..» dememişler!..

Şimdi hüzün duyuyor burada safa uman,
Kuş uçmaz, kervan geçmez. Yollarında toz duman!..
Taşdelen: Su cenneti.. Zümrüt kubbeli orman..
Çeşmenin gözü yaşlı, ağlıyor zaman zaman!..

Necdet Rüştü Efe

— Demek sen politikadan da anlıyorsun?..

— Hem çok iyi anlarım.. Bir kere gayet iyi yalan söylerim. Söz veririm, yapmam.. Rahat para kazanırım.. Çok iyi adam aldatırım. Apartman yaptırırım. Ticaret Bakanlığında olsun, Belediyede olsun, her bir işi takip ederim.. Arada bir polis döğerim.. Politikadan ben anlamazsam, kim anlar yani?..

Kadın güldü.. Aralarında biraz daha konuştular. Sonra da kadın kalkıp giyindi. Adama fazla önem vermeden çıkıp gitti. Turistik ziyaret de böylece bitti.

Bizler, nedense yatak olarak, hep böyle turistik faaliyetlere şahit oluyoruz. Bu turistik faaliyetler daima iki kişi arasında cereyan ediyor. Müşterilerimiz turizme çok düşkün oldukları ve durmamacasına turizm üzerine çalıştıkları halde, memleketin bu yönden bir türlü kalkınamamasına şaşıyorum doğrusu..

Turizme nedense, en çok politikacılar düşkün oluyorlar. Sebebini bilmiyorum ama, bunu gene de memleket sevgisine bağlıyorum.

Geçende gene böyle, şişman bir politikacıya kucağımı açmıştım. Adam galiba biraz da sarhoştu. Başını yastığa kor komaz, uyuyuverdi. Horultuların, Meclisteki horultular derecesine vardığı bir sırada, ortalığı gündüz gibi aydınlatan bir şimşeğin peşinden, top sesine benzer bir gök gürültüsü, turistik oteli temelinden salladı. Şişman adam da, o şişmanlığına rağmen, yay gibi yataktan fırladı. Hemen, masanın üstündeki telefona sarıldı. Heyecanlı bir sesle sordu:

— Alo. .Santral.. Ne oldu, ne var?..

Santral, yatıştırıcı bir cevap vermiş olacak ki, adam sakinleşti. Telefonu kapatırken, kendi kendine mırıldandı:

— Len, ben de bu gaçıncı ihtilâl deyi hepten gorktum vallaha..

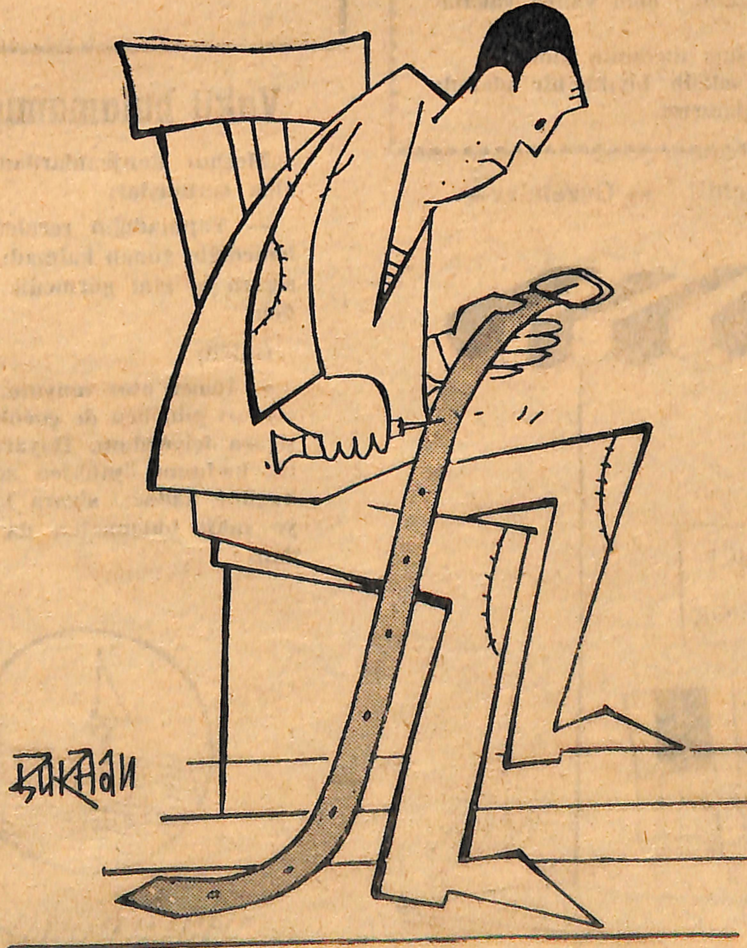
Ah biz yataklar!.. Ne çileli yaratıklarız yârabbi.. Bir kuru gök gürültüsünün, bana neye mal olduğunu tahmin edersiniz belki.. Tepeden tırnağa kadar sırıl sıklam kesildim. Ya o koku?.. Anlatılır şey değil.. Biz, yatak olarak, kokuların her çeşidine alışık olduğumuz halde, politikacı kokusuna dayanamıyoruz bir türlü.. Çünkü bunların kafaları gibi, barsakları da çıfıt çarşısından farksız oluyor. Eh, böyle bir çarşı da, Edirne'nin devâyi misk'i gibi kokacak değil elbet..

İşte ben şunu bilir, şunu söylerim ki, Tanrı hiç kimseyi turistik otel yatağı olarak yaratmasın..

Eğer yaratacaksa, politikacı milletini bizim üstümüzde yatırmasın..

Adnan Veli

Hayat pahalılığına karşı tedbir alınacak! — Gazeteler —

İlk tedbir!

«Bekârlık sultanlıktır»

Sultan Ahmet!!!

Neden ayrılmış?

Bayan O. yeni aldığı hizmetçinin bonservislerine bir göz attıktan sonra:

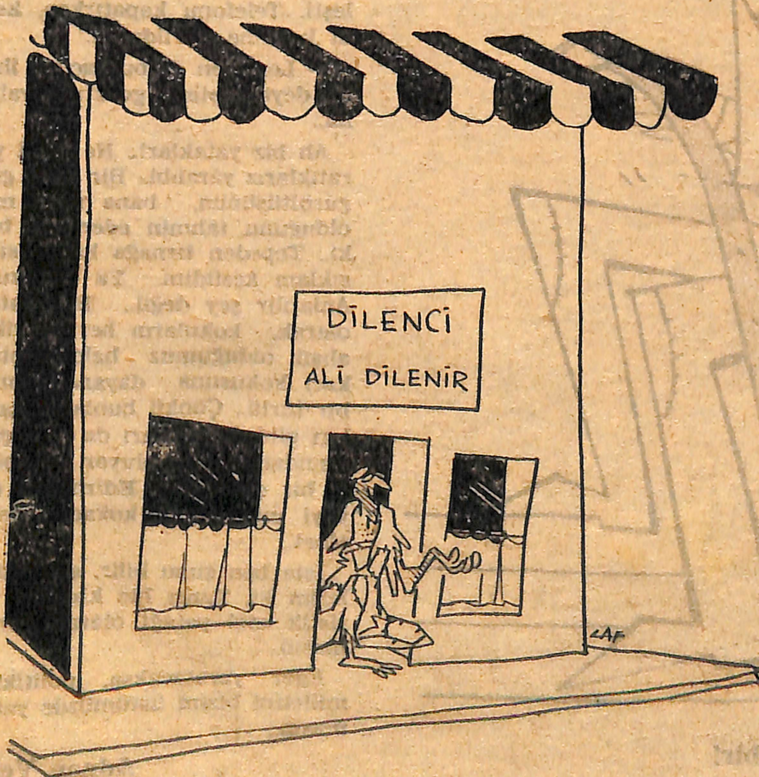
— Çok iyi, kızım, dedi. Fakat son çalıştığın evden neden ayrıldın?

— Evin beyi yüzünden ayrıldım, beni yalnız yakaladıkça öpüyordu.

— Bravo kızım, bu davranışına memnun oldum.

— Tabiî hanımcığım, o bey sakallı, bıyıklı bir adamdı oysa ben traşlı erkeklerden hoşlanırım.

Dilencilik meslek haline geldi! — Gazeteler —

Ticaret serbesttir!

— Şu sarışını karım...

— Tuhaf tesadüf... Ben

Vakit bulamamış!

Meşhur donjuanlardan birine sormuşlar:

— Yapmadığın rezalet işlemediğin günah kalmadı, bir sigara içtiğini görmedik, neden?

Güldü:

— İçmez olur muyum, bir çokları gibi ben de çocukken sigara içiyordum. Hayatımın ilk kadınını öptükten sonra bugüne kadar sigara içmeye vakit bulamadım da ondan.

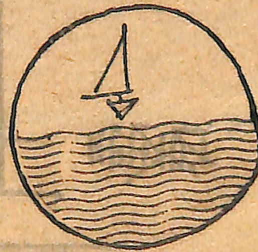
Sürük

Gazetelerde bir haber:

«Toprakkale istasyonunda motorlu tren altında kalan bir er 21 metre tren altında sürüklenmişse de birşey olmamıştır.»

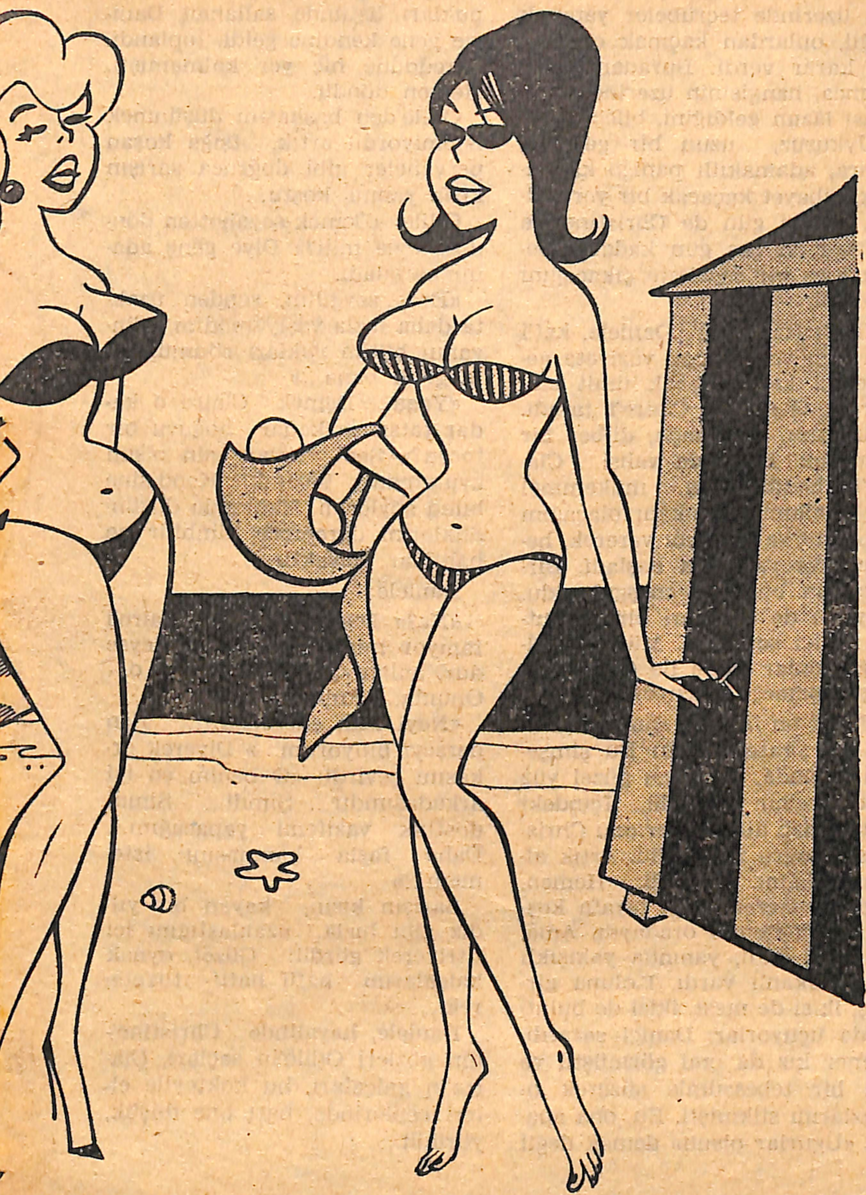
Bizim gazetelerin kalitesi bozulmağa başladı anlaşılan.. Böyle olağan şeyler de yazılmaz artık canım... Oldu olacak, Ali'nin su içtiğini, Veli'nin yemek yediğini de yazın...

Neymiş? Birisi trenin altın-

Kadın den

...smeri de metresim!
...n de tam tersine!

— Ayda ikiyüz lira mı veriyorsun? Hıh!. Günde ikiyüz liraya artist arıyorlar da bulamıyorlar şimdi!

...enme

...da kalıp 21 metre sürüklenmiş. Yahu ne var bunda?.. O bizim millî marifetimiz. Şöyle bir alıcı gözüyle bakın bakalım sürüklenmiyen kaç kişi göreceksiniz.

Öyle hepimizin sürüklendiğini görürseniz ne yazmağa kâğıt yeter ne ölçmeğe metre...

Sürükleniriz evvelâllah. Yirmi bir değil yüz yirmi bir metre sürükleniriz de gık demeyiz.

Kalleş!

Köyün kahvesinde oturmuş, gevezelik ediyoruz. Hiçbirimizin çenesinin çalmadığı sırada radyoda bir ses:

— Elektrolüks buz dolapları en üstün buzdolabıdır! dedi.

Altı ayda bir kahveye çıkan Yamuk Hüsmen radyoya ters ters baktı ve bize döndü:

— Beri bakın, dedi... Şu mölmekette te bu heriften taa bi kalleş, taa bi dönek herif yoktur! Ulan tikkat itdim, taa temincik çelik dolabı çok iyidir, dedi, şinci alentirik dolabını met eder!..

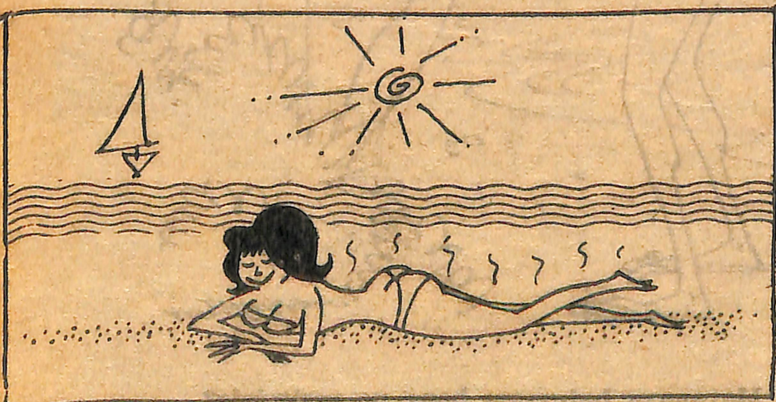
Siz söyleyin!

Hanımefendi, seyahate çıkmak üzere idi. Hareket etmeden önce evdekilere kendisini aratmamaları için gereken talimatı veriyordu. Bu sırada yanına gelen altı yaşındaki oğluna sordu:

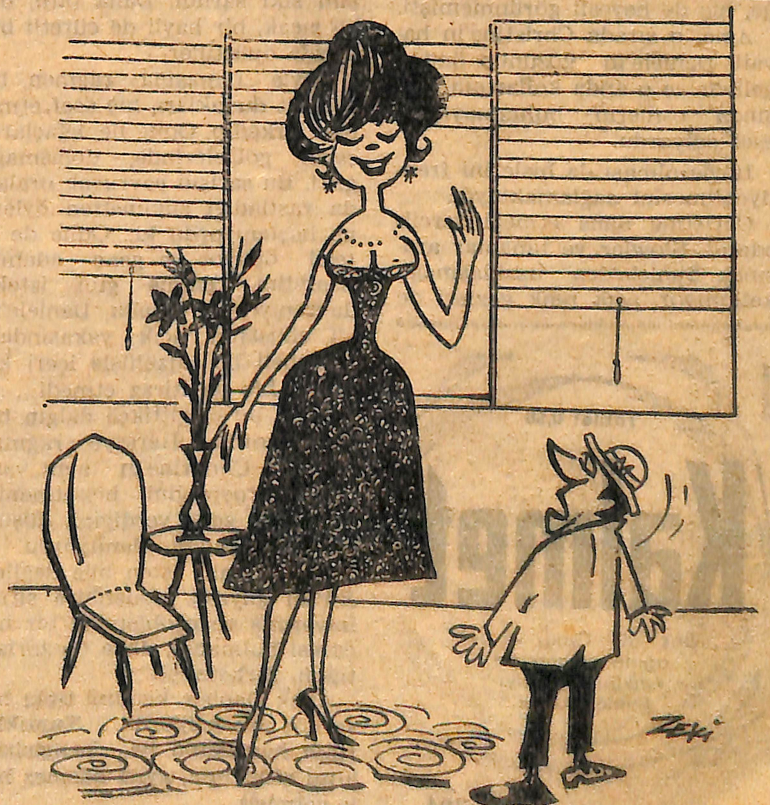
— Uğur, ben yokken eskisi gibi odamdaki yatağında mı yatmak istiyorsun, yoksa mürebbiyenin yanında mı?

Uğur, biraz düşündükten sonra babasına döndü, mânalı bir gülümseme ile:

— Babacığım, dedi. Siz söyleyin hangisi daha iyi!

...muamma!

— Ne oldu ise bana oldu: Cüceliğin zevkini kaybettim!

BU ŞU O MU?

Durum gittikçe Daniele'in aleyhine dönüyordu. Sanki bir ipin üstünde muvazenesini bulamadan, yürüdüğünü zannetmekteydi. Hangi tarafa düşmek ihtimali olduğunu bilemiyordu. Korkuya yakın bir hisse kapılmıştı. Durmadan kendi kendine söyleniyordu. «Muntazam çizilmiş, düz bir yolda böyle endişe ve zorluklara kapılmadan, yürüyebilseydi, ne olurdu sanki? Bu onun en büyük hayaliydi. Çünkü karışıklıklardan nefret ederdi. Christine ile Odile'i idare etmek başlı başına zor bir şeydi.

Esmer Christine ile sarışın Odile... Odile'in gözleri kara, Christine'inkiler de açık maviydi. İkisi de ince uzun, ve birbirinden zariftiler.

Onları iki aydan beri tanıyor ve kalbi, bir saat rakkası gibi: «tik» diyor ona kayıyordu «tak» diyor öbürüne: Tik, tak... Tik, tak!..

İşte bu yüzden, hiç hoşuna gitmediği halde, canbazlık yapması lâzım geldiği gibi, muvazenesini kaybetmemek için de çok gayret sarfetmesi icap etmekteydi. Durmadan heyecan ve sıkıntı çekmek, kolay mı?

Daniele'in sakin bir ruhu vardı, karışık durumlardan, gürültüden nefret ederdi. Üstelik yalnızdı da...

Birkaç defa Odile ile çıkmışlar, sandalla gezmişler, kırlara gitmişlerdi. Doğrusu istenirse, bu gezintilerin pek de arkadaşça geçtiği, söylenemezdi. Genç adam ateşli birkaç öpücükle yetinmişti ama, sarışın kız hâdiselerin çok ileri gitmesini önlemeğe, hiç de hevesli görünmemişti.

Ama, o sırada Christine'in hayali, Daniele'in gözünün önüne geliyor ve o anda kollarının arasında esmerin bulunmayışına esef ediyordu.

Böyle olması da hislerini frenliyebilmesini sağlamaktaydı.

Christine dans etmeği tercih ederdi. Slowlar ve tangolar arasında Daniele'den uzaklaşmağa kalkmıyor, açık renk gözleri de pek okşayıcı bir ifadeye bürünüyordu. O da öpüşmesini çok iyi bilmekteydi... Yalnız o esnada Odile'in hayali gözünün önüne geldiği için, genç adam daha ileri gidemiyordu.

Birkaç kere aynı hal tekerrür etti. Bu böyle devam edemezdi. Daniele ister istemez, çok ciddi bir karar aldı. Zaten son zamanlarda hemen hemen her geceyi uykusuz geçirdiği için, o gece de gene açık gözlerle, ateş içindeki başında delice düşünceler birbirini kovalarken... tecrübelerini çok ileri götürüp, durumu iyice anlamağa karar verdi. Christine ve Odile ile sadece çekingen bir şekilde flört etmekle kalmıyacaktı. Daha ileri giderek, herşeyi açıkça görebilecekti. Çok açık kalpli ve dürüst bir genç olduğu için, böyle davranmak ona zor geliyordu ama, bundan başka çare bulamadığına göre, hassasiyete lüzum yoktu, mesele aydınlanmalıydı.

Christine ile dansederken, şimdiye kadar hiç yapmadığı halde, genç kızı belinden yakalayıp, ona sım sıkı sarıldı. Daha tatlı, daha sıcak, bir hayli de cüretli bir tarzda öpüştüler.

Böyle olmasına rağmen, bu cömert dudakları, hiç esef etmeden terkedip, Odile ile, ağaçların serin gölgelerinde, dolaşmağa gitti. Bu sarışın yavrucak oralarda rastladığı sükûnetten öylesine hoşlanıyordu ki.. Odile de ateşli öpüyor ve genç adamın hasretini çekmiş gibi istekli davranıyordu. Üstelik Daniele'in eli, elbisenin açık yakasından, tecrübeli bir süzülüşle içeri kayınca, hiç de itiraz etmedi...

Ama, bu el gittikçe dalgın bir hal alıyordu. Herşeye rağmen Daniele, Christine'in aynı vaziyette ürperdiğini hissetmenin, daha çok zevk verdiğini, düşünmekten kendini alamıyordu.

Deli olmak işten bile değildi. Bütün gayreti birdenbire sıfıra inivermiş ve problemine bir hal çaresi bulmanın, daha da zorlaştığını, farketmişti.

Artık Daniele kendini tıpkı bir sarhoş hissediyordu. Yaptıklarının hangisinin iyi, hangisinin kötü olduğunu, ayırt edemez hale gelmişti.

Sonunda, en iyi çarenin onların üzerinde tecrübeler yapmak değil, onlardan kaçmak olacağına karar verdi. Buradan uzaklaşınca, hangisinin üzerinde durması lâzım geldiğini, bilecekti.

Uykusuz, uzun bir geceden sonra, adamakıllı paniğe kapılarak, nihayet kaçacak bir yer buldu. Ertesi gün de Christine ile Odile'e on beş gün kadar sürecek kısa bir seyahate çıkacağını bildirdi.

İki hafta sonra Daniele, kat'î kararını verebilecek vaziyete geleceğini kesin olarak ümit ediyordu. O sırada Claire'i tanıdı. Etli canlı, kızıl saçlı, dilber bir kızdı bu. Biraz da vahşi... Claire'in kendisi için, mükemmel bir oyalanma imkânı olacağını düşündü ve kararını vererek, hemen kur yapmağa başladı. Birkaç gün bu kızla meşgul oldu. Böylece de ötekileri biraz unuttu ve içi serinledi. Mümkün olduğu kadar Odile ile Christine'i düşünmemeğe çalışıyordu artık...

Fakat on iki gün sonra zihninde bir şimşek çaktı: Bu şimşeğin ışığında, parlayan güzel yüz Christine'nin yüzüydü. İçindeki bütün gizli düşünceler onu Christine'e doğru iteliyordu. Artık aldanmadığına emindi. Hemen, kaderin işaret ettiği tarafa koştu. Gerçekten o oradaydı. Ama, yalnız değildi, yanında yakışıklı bir delikanlı vardı. Koluna girmiş, ikisi de mest, ikisi de bulutlarda uçuyorlar. Daniel sarardı. Esmer kız da onu görmüştü ve acı bir tebessümle süzerek omuzlarını silkmişti. Bu, ona apaçık «Uğurlar olsun» demek değil de neydi? Bir saniye kadar topukları üstünde sallanan Daniele gene kendine geldi, toplandı. Tereddüde hiç yer kalmamıştı. Hemen döndü.

Odile'den başkasını düşünmek istemiyordu artık. Işığa koşan pervaneler gibi doğruca sarışın kızın yanına koştu...

Odile: «Demek seyahatten döndün, öyle miii?» Diye genç adamı karşıladı.

«Evet sevgilim, senden uzakta daha fazla yaşıyamadım. Dünyanın bütün ışıkları sönmüş gibi geldi bana...»

«Yaaa... Demek Claire o kadar tatsız, o kadar boğucu bir insan?» Seni onbeş gün olsun avutamadı... Yazıııık!.. Kendisine bunu söylerim. Hakkında düşündüklerini öğrenince kimbilir ne bahtiyar olacaktır.»

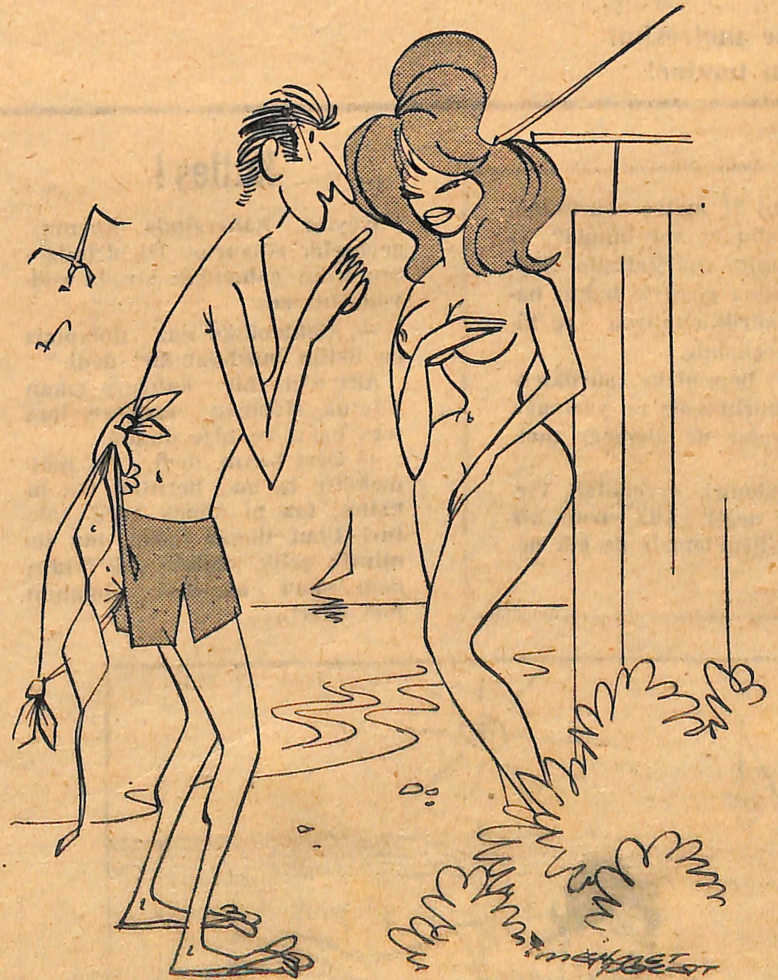
Daniele:

«Ne?» Diye kekeledi. «Claire'i tanıyor musun sen?... Öyleyse dur, anlatayım, izah edeyim o... Onunla... Ama dinle...»

«Neyi izah edeceksin?... Ben herşeyi biliyorum...» Diyerek arkasını çevirdi: «O benim en iyi arkadaşımdır... Şimdi... Şimdi dostluk vazifemi yapacağım... Daha fazla kanmasını istemem...»

Sarışın kızın, kayan bir yıldız gibi hızla uzaklaştığını içi titriyerek gördü: Güzel, oynak kalçalarını hafif hafif titreterek...

Daniele, hayalinde Christine'nin gözleri Odile'in saçları, Claire'in kalçaları, bu kokteylle elleri ceplerinde, başı öne düşük, yürüdü...

— Mayonuzu bulursam bana ne verirsiniz?

GRAFİKA
Tablet 0,50
Kalmet
Baş - diş - Omuz ve bel ağrıları, yanık ve kırıklarda ağrıyı hemen keser.
AK—204

Kadın ve ayna

Ayna kendine her akseden şeyi olduğu gibi gösterir. Kadın büsbütün tersine. O, içine geleni işine geldiği biçime koyacak, mutlaka değiştirecektir.

Aynanın ilk sıfatı sırlı olmaktır. Kadın tamamile aksi. O, başkasının sırlarını dağıtmaktan hoşlanır. Fakat biri sırlı, öteki sırsız olan bu iki cilâlı şey arasında yine esrarengiz bir bağ var.

Bazı çok zeki adamların aptallar arasında ve bilgili insanların da cahiller içinde yakın dostları bulunur. Sıfatlardaki tezat çok defa iyi anlaşmıya sebeptir. Ayna ve kadın da böyle. Biri doğruluğun örneği, öteki de yapmacığın. Aralarındaki bu esaslı ve kuvvetli tezatlara rağmen dünya yüzünde onlar kadar iyi anlaşan ve biribirinden ayrılamıyan başka iki şey gösterilebilir mi?

Her kadının en mahrem, en samimî dostu odur. Hiçbir kadın aynaya açıldığı kadar kimseye açılamıyor.

Bazı bedbin filozoflar «aşk, başkasında kendini sevmektir» derler. Ayna sevginin şu tarifine, hele kadın sevgisine tam bir misal sayılabilir. Kadın aynaya âşıktır, içinde her an kendini bulduğu için..

Kadında ayna aşkı kadınlık kuvvetinin ve dâvasının derecesile mütenasip oluyor. Günde hiç olmazsa beş, on defa aynaya bakmıyan kadını artık mesleğinden istifa etmiş sayabilirsiniz.

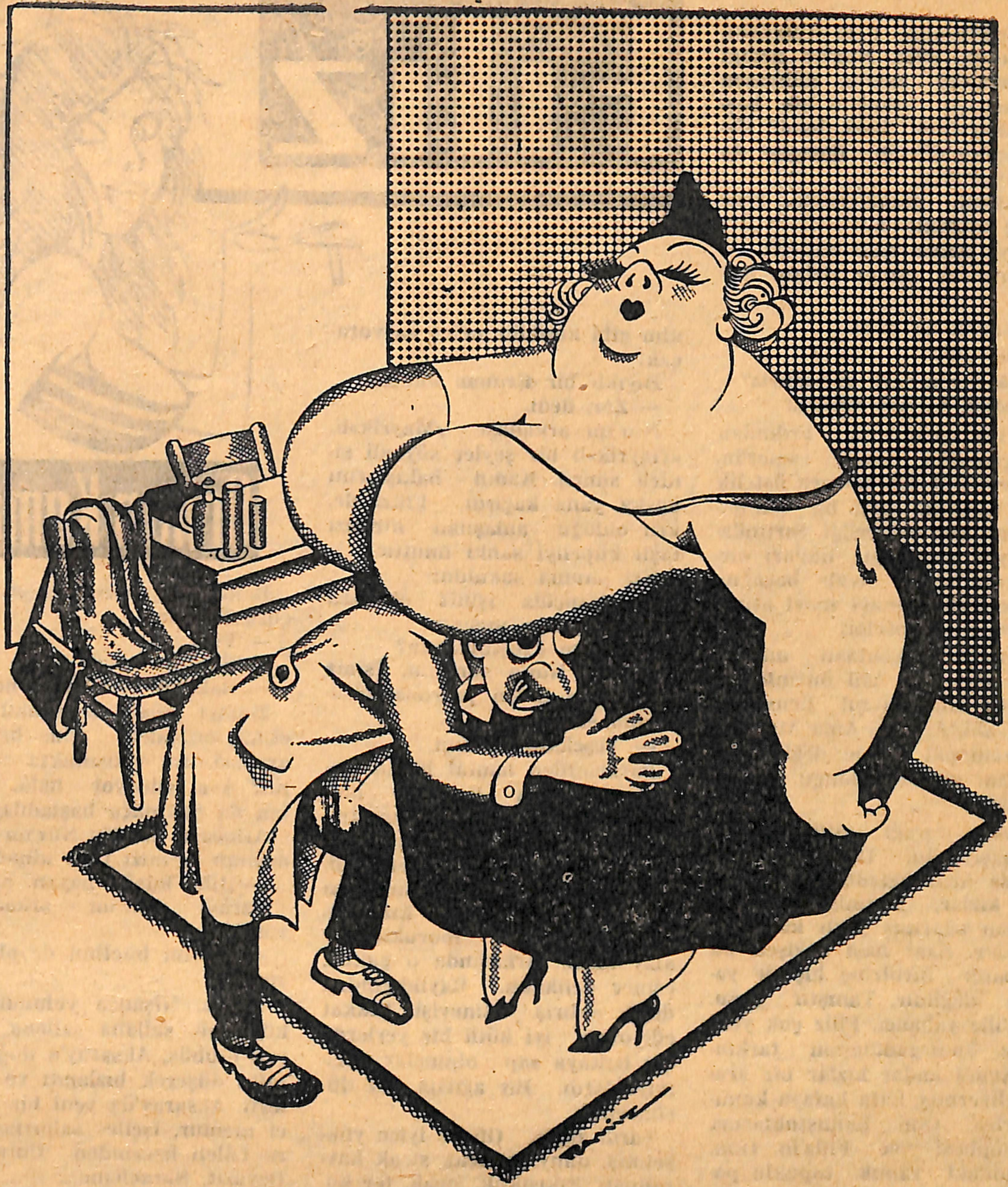
Eski zamanlarda insanların daima su kenarlarında yaşamaları yalnız suya ihtiyaçtan ileri gelmiyordu. Kadın suda kendini görünce artık onun kenarından ayrılamaz olmuştur. Hattâ erkeği su üzerinde kulübeler ve köyler yapmıya mecbur etmesi öyle bazılarının sandığı gibi vahşi hayvanların hücumlarından korunmak için değildi. Kadın daima endam aynasının yanı başında bulunmak istemiştir. Yoksa kadınla birlikte yaşıyan erkeğin yırtıcı mahlûklardan korkusu olur muydu?

Eski harem dairelerindeki endam aynalarının, şimdiki tuvalet odalarındaki boy aynalarının hâtıralarında duran hayalleri hangi sinemada ve hangi romanda bulabilirsiniz? Fakat ne yazık ki, ayna gibi değildir, sırlıdır.

Bazı güzel ve fettan kadınların ayna karşısında kırılıp dökülüşlerini görünce düşünüyorum: Şimdi şu aynanın önündeki cıva, arkasındaki cıvadan daha oynak ve daha tehlikeli değil mi?

Temmuz 1936

İbrahim Alâettin Gövsa

— Nefes alamıyorum doktor...
— Ben de hanımefendi!

Kafiye

— Halit Fahri Ozansoy'a —

Şu daldaki armudu
Üşenme de uzan, soy.
Kafiyeyi buldun ya:
Gelsin keyfin Ozansoy!

İ. A. Gövsa

Eşrefin mezar taşı

Şair Eşrefin mezar taşını çalmışlar...

İhtimal, hırsız Eşrefin hayranlarından biriydi. Şairin:

«Gözlerim ebnayi cinsimden o rütbe yıldı kim;
«İstemem ben fatiha tek çalmasınlar taşımı!»

Dediğini biliyordu.

Her sözü doğru çıkan Eşrefi öldükten sonra utandırmak istemedi. Baktı ki: Onun dediği gibi hakikaten adını anmıyoruz. Mezarına gelip te bir fatiha okuyan yok... Mezar taşına ait düşüncesinin de doğru çıkmasını istedi. Onun için bu taşı çaldı.

İhtimal insaflı bir adamdı. Nef'i mezarsız, Baki kimsesiz, Şey Galip unutulmuş. Şinasi bir apartıman temeline sıkışmış yatarken bu taşı ona fazla gördü ve usulcacık oradan kaldırdı.

İhtimal bir âsarı atika meraklısıydı! Kimsenin dikkat etmediği bu kıymetli taşın bir gün büsbütün kaybolacağını düşündü. Ne Müzeler idaresine, ne Evkafa, ne Belediyeye emniyet edemedi. Taşı kendi alıp sakladı.

İhtimal bir edebiyat okuyucusuydu! Gençlerin tenkidlerini gördü, yeni çıkardıkları edebiyat tarihlerini karıştırdı. Nasılsa unutulan Eşrefi rahat bırakmak istedi. Bir gün, bu gençlerden birinin gözüne rasgelince bu taşın nasıl bir tehlike olacağını düşündü. Şaire bir hizmet olmak üzere onu oradan kaldırdı.

Herhalde bu hırsız, Eşrefi bizden çok tanıyan ve çok seven biridir. O, şairin mezarını arayıp bulmasaydı biz onun nerede yattığını hâlâ bilmiyecek ve bir mezar taşı olduğunu aslâ öğrenemiyecektik!..

Orhan Seyfi ORHON

Filiz

Orhan Kemâl

Böyle bile olsa, Filiz yanındaki. Filiz, evet, Filiz. Nur'un dediği gibi, istediği zaman, dünyanın en ağırbaşlı erkeğini bile baştan çıkarabilir. Peki, hani? Esmer oğlan dikilip duruyor da bakmıyor bile.

Caddenin parkelerinde gene birkaç bitirim:

— Ne haber hızlı Niyazi?

Solundaki, esmer dalgın dalgın:

— Sağlık be, dedi.

— İşe mi?

— Başka nereye gidebiliriz?

— Allah kuvvet versin..

Çekilip gidenlerin ardından iç geçirdiğini sandı esmer'in. Esmerleri de hiç sevmez üstelik ama, tuhafına gitti bu. Balmumundan gibi esmerliği. Sırtındaki beyaz gömleğin kolları dirseklerine kadar sıvalı, bacağında lâciverdini mavi mavi atmış ütüsüz bir pantolon.

Sağındakini çoktaan unuttu. O da kim be? Asıl önemli, solundaki. Birisine mi benziyor? Haa, sahi, Atom'a. Ama Atom'un her zamanki haline değil. Arada, canı sıkkın olduğu zamanlardaki.

Otobüs durağı gittikçe kalabalıklaşıyordu. Dokuz on yaşlarında kızlı oğlanlı çocuklarla, genç kızlar, kadınlar, saçları kırlaşıp ağarmış yaşlı kadınlar, erkekler. Saat başı değişen bu kalabalık birbirine hiç de yabancı değildir. Tanıştır çoğu. Bir Filiz yabancı. Filiz çok yeni henüz. Yadırgandığının farkında. Kendi kadar kızlar bir araya gelivermiş, kafa kafaya konuşuyorlra. Onu konuştuklarına hiç şüphesi yok Filiz'in. Onu, ayağındaki yamık topuklu pabuçları, mavisi soluk kloş etekliği konuştuklarını biliyor. Konuşuyorlar. Onu konuştuklarına da bugün işe gidiyor. Haftaya elli lira alacak. Yarısını eve, öteki yarısının on beşini taksitçiye verip etekliğini alır. Sonra da pabuçlar. Peki ama şu küpesinin âdi kırmızı taşlarıyla sinir sinir bakan sarışına ne oluyor? Güzel olsa bari. Kuru bamya. «Kız bakıp durmasana, pis!» Kızın aldırdığı yok. Bakıyor, gözlerini hiç ayırmamacasına bakıyor. A... deli olacak. Bir yerden mi tanıyor yoksa? Kimbilir kaçıncı sefer göz göze gelince soruyor:

— Siz Nur'un ablası değil misiniz?

Düşündüklerinden utanarak:

— Evet.

— İşe mi gidiyorsunuz?

— Bakalım. Olursa..

— Nerde?

— Bir kitapçıda.

— Nur benim ilk okul üçten arkadaşım. Birinde size gelmiştik de saklanbaç oynamıştık. O çalışmıyor mu?

— Hayır. Siz nerde çalışıyorsunuz?

— Ben mi? Çorapta.

— Nerde?

— Sultanhamam'da. Kitapçıdan daha iyidir çorapçılık. Zenaat hiç olmazsa. Demek bugün başlıyacaksınız?

— Yoo, belli değil daha. Benim gibi kimbilir neler başvuracak!

Bıyıklı bir Ermeni dudusu:

— Zor, dedi.

Nur'un arkadaşı «Mayrik»li, «Hayrik»li bir şeyler söyledi sinirli sinirli. Kadın bakışlarını başka yana kaçırdı, Filizi de, kızı olduğu anlaşılan kırmızı taşlı küpeliyi sanki unuttu.

Kız yanına sokuldu:

— Kitapçıda işiniz olmazsa çorapta çalışır mısınız?

— Neden çalışmıyayım?

— Ben Nur'a sorarım. İşiniz olmamışsa bizim patrona götürürüm sizi.

— Teşekkür ederim.

Parkelerden hantal hantal sarı bir Kadırga - Karaköy otobüsü geldi, önlerinde tıklım tıklım durdu. Çok kalabalıktı ama bu saatlerde boşu gelmezdi. Boşlar iki saat sonra, onla on iki arasında. Önünde kızlı oğlanlı, kocakarılı, moruklu bir alay insan. Arkasında o galiba, esmer delikanlı. Bayıldığından değil, aldırış etmeyişi. Dikkat ediyordu, iyi kötü bir yerlerde bir baltaya sap olmuşlar yılışmıyorlardı. Bir ağırlık, bir düşüncelilik.

Girdi zorla. Güneş iyice yükselmiş, dünyayı sıcak sıcak kavramıştı. Sıkışıklık, sıcak, ter kokusu. Bunalacaktı nerdeyse Filiz.

— Önlere yürüyelim, önlere yürüyelim!

Biletçi. O biletçi. Kasketini sol kaşına çapkınca itmişti gene. O günkü gibi. Ev sahibinin kızı, Nur'la Kapalıçarşıya yün almağa gittikleri günkü gibi. Gözleri cin mi cin yuvarında. Arıyor, bir şeyler arıyor. Birilerini ya da. Tanış olsun olmasın. Kız olsun, kadın olsun, yüzlerine bakılır olsun yeter ki.

Nur'un arkadaşı kulağına:

— Sizi tanıyor mu? dedi.

— Kim?

— Biletçi?

Baktı, gerçekten de, eli iş'te, gözü Filiz'de.

— Yoo.

— Bakıyor ama?

— Bakıyor evet, bana ne?

Biletçi güldü. O günkü gibi. «Ulan önündeki işine bak taş arabası. Bu sıkışıklıkta sırası mı? A a, yılışıyor hâlâ. Etraftan da bakmağa başladılar!»

Arkasını döndü. Nur'un arkadaşının kırmızı taşlı küpeleri.

— Bilet küçük bayan, bilet!

Parayı Nur'un arkadaşına verdi:

— Benim biletimi de alır mısınız?

Lânga, Nişanca yolunun parkelerinde sallana sallana ilerleyen otobüs, Aksaray'a doğru asfalta düşerek hızlandı ve ciddileşti. Aksaray'da yeni bir erkenci memur, işçiler saldırısı. Sonra Lâleli üzerinden Üniversite, Beyazıt, Saraçhane...

Beyazıt'tan sonra Saraçhane'de otobüs iyice boşaldı. Cağaloğlu'nda Filiz de indi Nur'un arkadaşıyla annesi de.

— Haydi şekerim, bize müsade.

— Güle güle.

İran konsolosluğu yanından sapan kızla annesinin ardından baktı, sonra da gazetedeki ilânın işyerine yöneldi. Geniş Ankara caddesini hızlı inip çıkan dolmuşlar.

Avucundaki adrese belki de bininci sefer baktı.

V.

İşyerinde ondan önce gelmiş üç kız vardı. Üçü de kart, üçü de aşırı boyalı, üçü de örselenmiş. Hele birisi, en çirkinleri, elindeki ufacık aynasında dudaklarının mora çalan rujunu tazeliyordu.

— Günaydın!

Dalgınlıklarından sıyrılıp Filiz'e baktılar. Gözlerini ayıramıyorlardı. Hesapta yoktu bu. Bu daha çocuk ayol. Ne işe yarıyabilir? Yamık topuklu ayakkapları, mavisi solmuş alelâde kloş etekliği, etekliğin soluk mavisinden japone bulüzu. Yok canım, korkulacak birşey değildi.

— Günaydın!

Dudaklarının mora çalan rujunu tazeliyen. Sonra kart karı:

— Günaydın şekerim!

Daha sonra da en ufak tefek, en kuruları:

— Günaydın!

Dudaklarının rujunu tazeliyen işini bitirerek aynasını, rujunu filân üzerinde PAA diye beyaz beyaz yazılı kocaman mavi çantasına soktu, boyalı dudaklarını diliyle yalamağa başladı. Bir yandan da Filiz'e bakıyordu. Bakışlarında önemsemeyiş. Filiz gözlerini yerden, tozlu tahtaların aralıklarından kaldırıp baksa, küçümsendiğini anlıyacak, belki de umutları kırılacaktı ama, bakmıyordu. Onun bakmayışı, ondan önce gelmiş, birbirine yabancı üç kızı bakıştırdı. Az önce dudaklarını boyıyan sanki:

— Boş verin. Ne işe yarar bu? demek istedi.

Sarışın, kupkuru sanki karşılık verdi:

— Belli olmaz şekerim!

Üçüncü, esmer de onun gibi düşünüyordu:

— Erkek milleti mi? Zevklerine güven olmaz!

Ve sanki üçü arasında bakışların konuşması:

— Haklısınız şekerim ama, benim bu işe ne yapıp yapıp girmem lâzım!

— Ya bizim de girmemiz lâzımsa?

— Benim annem kanser, Ne haber?

— Benimki bugünlük yarınlık. Ölüvecek de cenazesini kaldıracak para bulamıyacağım diye ödüm kopuyor!

— Beni sormuyorsunuz ya? Benim başımda öyle bir belâ var ki, düşman başına. Bu işe girip de haftadan haftaya birkaç kuruş kazanıp götürmedim mi, yandım. Keser beni keser!

— Doğrusu kanserin şakası yoktur!

— Bugünlük yarınlık hastanın ya?

— Ya lâf anlamaz alkolik belâlının?

— Başına çıkarmasaydın kızım. Kanserli'yle bir olabilir mi?

— Hiç canım.

— Hiç miç. Bakalım patron gelsin, hangimizi alırsa artık..

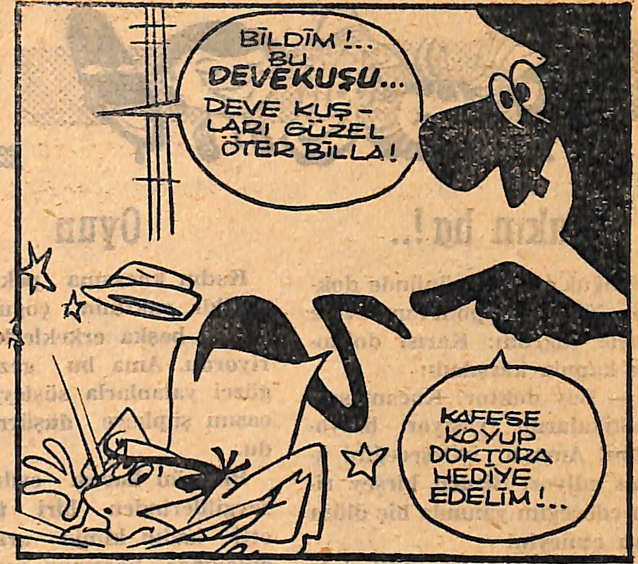
Dudakları acı morla boyalı olan orta okulu bitirmişti ama lise diye atıyordu. Annesi bugünlük yarınlık olan, orta üçten belgeliydi. Alkolik belâlıdan dert yanansa ilkin dördünden. Ama hiçbiri doğruyu söylemeğe yanaşmıyorlardı.

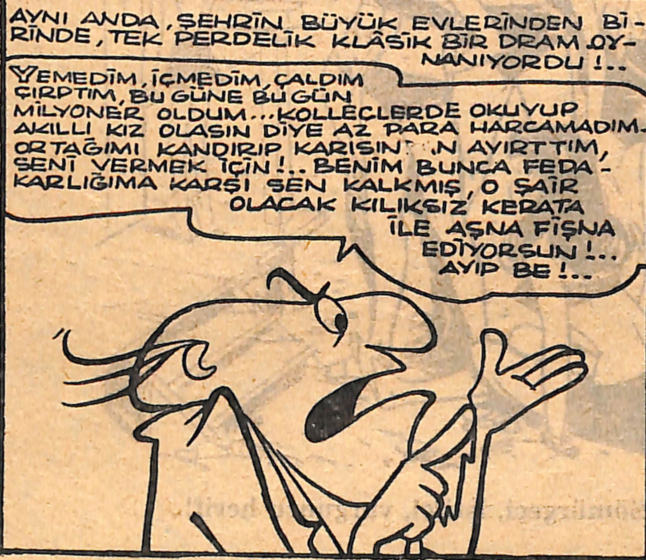
(Devamı var)

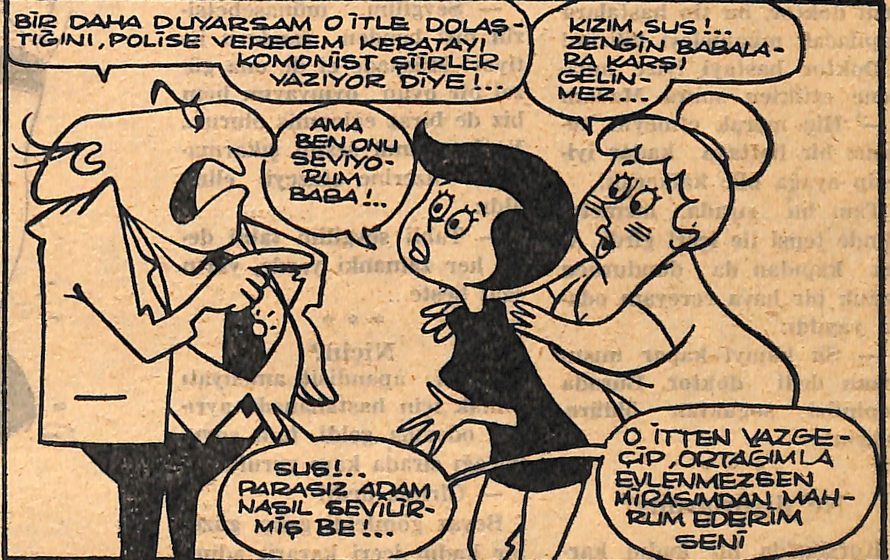
Evinizde ve İşyerinizde
5 davetliden 500 davetliye kadar
her çeşit ziyafet için
KONYALI
daima hizmetinizdedir.

AK—203

GÜNDÜZ İNSAN GECE KURT
YALÇIN ÇETİN
UÇAMIYOR!
DÜŞÜYOR!
BU KUŞ OLMUŞ AGA!..
8

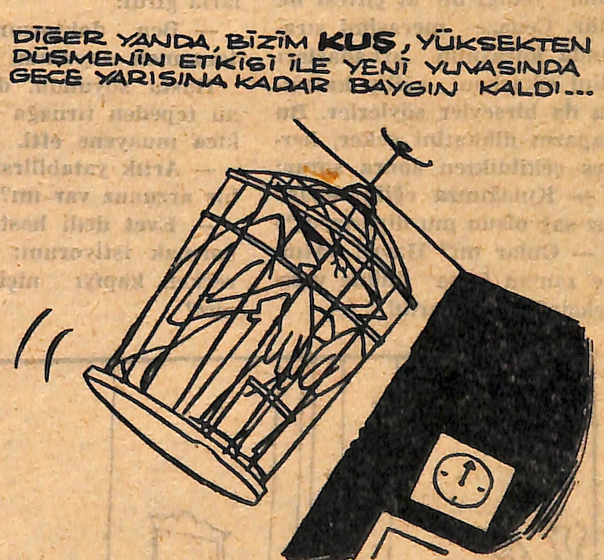

BİLDİM!.. BU DEVEKUŞU... DEVE KUŞLARI GÜZEL ÖTER BİLLA!
KAFESE KOYUP DOKTORA HEDİYE EDELİM!...

AYNI ANDA, ŞEHRİN BÜYÜK EVLERİNDEN BİRİNDE, TEK PERDELİK KLÂSİK BİR DRAM OYNANIYORDU!..
YEMEDİM, İÇMEDİM, ÇALDIM ÇIRPTIM, BU GÜNE BU GÜN MİLYONER OLDUM... KOLLEÇLERDE OKUYUP AKILLI KIZ OLASIN DİYE AZ PARA HARCAMADIM. ORTAĞIMI KANDIRIP KARISIN N AYIRTTIM, SENİ VERMEK İÇİN!.. BENİM BUNCA FEDAKARLIĞIMA KARŞI SEN KALKMIŞ, O ŞAİR OLACAK KILIKSIZ KERATA İLE AŞNA FİŞNA EDİYORSUN!.. AYIP BE!..

BİR DAHA DUYARSAM O İTLE DOLAŞTIĞINI, POLİSE VERECEM KERATAYI KOMONİST ŞİİRLER YAZIYOR DİYE!..
KIZIM, SUS!.. ZENGİN BABALARA KARŞI GELİNMEZ...
AMA BEN ONU SEVİYORUM BABA!..
SUS!.. PARASIZ ADAM NASIL SEVİLİRMİŞ BE!..
O İTTEN VAZGEÇİP, ORTAĞIMLA EVLENMEZSEN MİRASIMDAN MAHRUM EDERİM SENİ

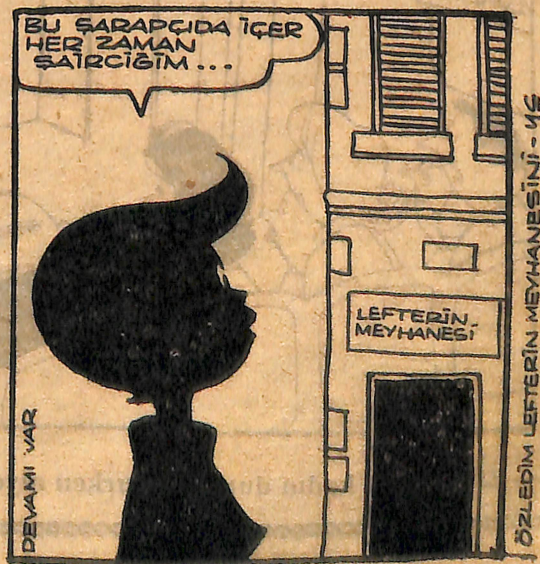

NE TALİHSİZ BİR ENTELLEKTÜEL KIZIM BEN YARABBİ... BABAMLA, FAKİR ŞAİRİMİN AŞKI ARASINDA KALDIM

ONUNLA KONUŞACAĞIM... KAÇIRSIN BENİ İSTERSE. UZAKLARA GİDELİM!.. BAŞKA İNSANLARIN BAŞKA ŞARKILAR SÖYLEDİĞİ,... PARANIN DEĞİL, AŞKIN, ŞİİRİN ÖNEMLİ OLDUĞU YERE GİDELİM!..
BÖYLE BİR YER BİLİYORSAN, ADRESİNİ VER DE BİZ DE GİDELİM ABLA

DİĞER YANDA, BİZİM KUŞ, YÜKSEKTEN DÜŞMENİN ETKİSİ İLE YENİ YUVASINDA GECE YARISINA KADAR BAYGIN KALDI...

ON İKİYİ BİR GEÇE

BU ŞARAPÇIDA İÇER HER ZAMAN ŞAİRCİĞİM...
LEFTERİN MEYHANESİ
DEVAMI VAR
ÖZLEDİM LEFTERİN MEYHANESİNİ - 45

MİLLETLER GÜLÜYOR

Sakın ha!..

Soğuk bir kış gününde doktor Mösyö Dupont'nun evine acele çağrıldı: Karısı doktoru kapıda karşıladı:

— Bay doktor! Kocam son dakikalarını yaşıyor biliyorum! Ama o iyileşeceğini ümit ediyor. Sizden birşey rica edeceğim yanında hiç ölüm lâfı etmeyin!

— Bana güvenebilirsiniz dedi doktor, bu tip hastalara yapılacak muameleyi bilirim!

Doktor hastayi iyice muayene ettikten sonra Madam

— Hiç merak etmeyin kocanız bir haftaya kadar iyileşip ayağa bile kalkacak!

Tam bu sırada hizmetçi elinde tepsi ile içeri girdi. Açık kapıdan da dondurucu soğuk bir hava cereyanı odaya yayıldı:

— Şu kapıyı kapar mısın kızım dedi doktor. Burada hepimizi soğuktan öldüreceksin!...

* * *

Ne diyorlarmış?

Korsika'da bir kadın karnına yediği bir at çiftesi ile ölür. Cenaze merasimi sırasında kocasının arkadaşları elini sıkarken, eğilip kulağına da birşeyler söylerler. Bu papazın dikkatini çeker, herkes çekildikten sonra sorar:

— Kulağınıza eğilip «başınız sağ olsun mu diyorlardı?»

— Onlar mı? Hayır! «Atını ne zaman bana ödünç vereceksin?» diyorlardı!...

Oyun

Kadın kocasına pek sadık değildi, vaktinin çoğunu dışarıda başka erkeklerle geçiriyordu. Ama bu gezmeleri güzel yalanlarla süsleyip kocasını şüpheye düşürmüyordu.

Bir gün kocası evde iken sevgililerinden biri telefon etti kadın kimin aradığını anlayınca, kocasına seslendi:

— Sevgilim, münasebetsizin biri benden randevu istiyor! Müsaade et de ona güzel bir oyun oynıyayım hem biz de biraz eğlenmiş oluruz.. Ve kocasının sesini çıkarmaması üzerine ahizeyi eline aldı:

— Tabii sevgilim tabii dedi, her zamanki yerde, yarın saat beşte...

* * *

Niçin?

Adam apandisit ameliyatı olmak için hastahanede ayrılan odasına geldi, tam soyunacağı sırada kapı vuruldu,

— Giriniz dedi!

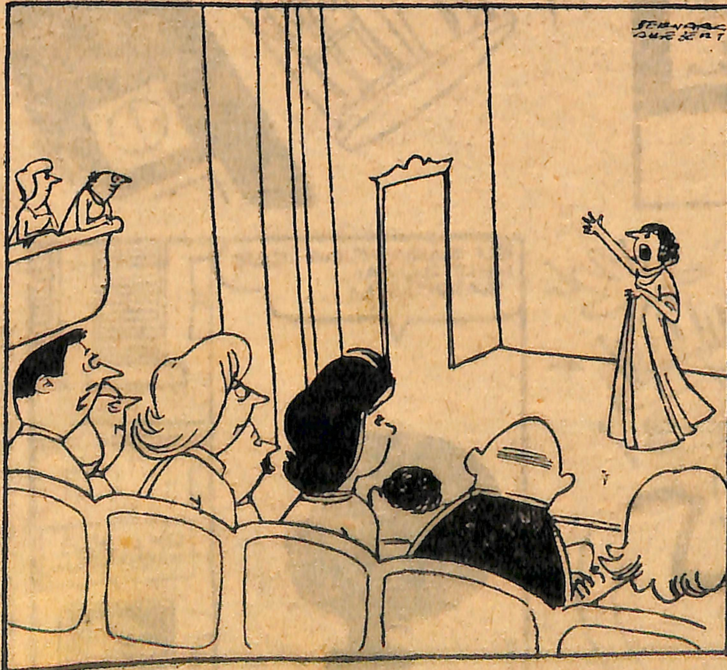
Beyaz gömlekli genç, güzel bir kadın içeri kararlı adımlarla girdi:

— Ben doktorum lütfen tamamen soyunun, dedi.

Hasta soyundu, doktor onu tepeden tırnağa kadar sıkıca muayene etti.

— Artık yatabilirsiniz dedi, bir arzunuz var mı?

— Evet dedi hasta: birşey sormak istiyorum: İçeri girerken kapıyı niçin vurdunuz?

— Kuzum, bu kadın durup dururken niye öyle bağırıyor?..

— Sömürgeci, istifci, vurguncu herif!..

Kaçırılan kadınlar

İki İngiliz, karılarıyla birlikte Afrika'da timsah avına çıkmışlardı, gece oldu, ateşin etrafına oturdular, kadınlar kendi aralarında konuşuyorlar, kocaları da harıl, harıl iskambil oynuyorlardı... Herşey sakindi...

Birden çalılığın arasından koskocaman bir goril çıktı, kadının birini bir koltuğunun, diğerini öteki koltuğunun altına aldı ve hızla uzaklaştı...

İngilizler iskambillerini bıraktılar, bir çeyrek saat hiç konuşmadılar, düşündüler, taşındılar, sonra bir tanesi:

— Benimle aynı fikirde olacağınıza eminim dedi: Onların nesini beğendi bir türlü anlamıyorum.

* * *

Enteresan yaş!

Bir gazeteci Brigitte Bardot'ya:

— Erkekler hangi yaşta enteresan olurlar? diye sormuş.

Biraz düşündükten sonra meşhur aktris:

— Bence yaşa göre değişir, diye cevap vermiş, altmış yaş çek, kırk yaş şık, yirmi yaş da şok bakımından enteresandır!...

Dargınlık!..

Uzun süren uğraşmalardan sonra kasabanın papazı, yirmi senedir birbirleriyle dargın olan Mrs. Green ve Mrs. Morgan'ı barıştırmağa muvaffak olmuştu.

Kilisede birbirlerinin ellerini sıkıp, öpüşerek barışan yaşlı kadından biri diğerine:

— Mrs. Morgan dedi, benim için düşündüğünüz şeyleri aynen ben de sizin için temenni ederim.

Bunun üzerine Mrs. Morgan papaza dönüp:

— Görüyorsunuz ya... dedi. Dargınlığa sebep olan kötü sözleri kim söylüyormuş?..

* * *

Adres

Mac Ferlan'ın ortağı Paris'e, elinde yapacağı iş ziyaretlerinin listesi olduğu halde gider. Ama birden en mühim müşterinin adresinin listede olmadığını görür, bulmasına da imkân yoktur. Ortağı Mac Ferlan'a acele bir telgraf çeker:

«Paris'teki müşterimiz Mösyö Dubois'nin adresini biliyor musun?»

Mac Ferlan telgrafı alır almaz hemen cevap verir:

«Evet!»

bir çalgıcının seyahati

çizen: BÜLENT SEREN

FREDERİK, KÜREKSİZ SANDALLA NEHRİN AKINTISINA KAPILINCA, HAYLİ KORKMUŞ, SONRA ELLERİNİ KÜREK GİBİ KULLANMAYI DENEMİŞTİ...

77

OLMUYOOOR, BU DA OLMUYOR! RÜZGÂRLA AKINTININ ELİNDEYİM...

DERENİN TAM ORTA YERİNDE...

EYVAH! ANAFOR.. SANDAL DA SU ALMAYA BAŞLADI!..

CENAB-I HÂK NASIL BİLİRSE ÖYLE YAPSIN!

SANDAL BİR KAYAYA ÇARPINCA DARMADAĞIN OLUVERDİ...

BU PARÇALAR BENİ SU YÜZÜNDE TUTACAKLAR MI ACABA ?..

OH!.. BİR IŞIK!

HEEEY... İMDAAAAT! KURTARIN BENİ!

KİM O?..

NERDESİN?

PARÇALANMIŞ BİR SANDALLA AKINTIDA YUVARLANIYORUM!

KORKMA, ACELE ETME! YALNIZ DİKKAT ET: BURAYA SÜRÜKLENİNCE SUYUN YÜZÜNDE KALIN HALAT VAR... ONA SIMSIKI SARIL!

ŞÜKÜR... SANDAL İPE TAKILDI... BEN DE YAKALADIM!

FREDERİK'İN TALİHİ YAVER GİTMİŞ, NEHİR BALIKÇILARINA RASTLIYARAK KURTARILMIŞTI-

ARKADAŞ! KENDİNİ TOPARLAYINCAYA KADAR MİSAFİRİMİZ OLURSUN...

SUDAN İYİCE ÜŞÜTMÜŞ OLARAK KURTARILAN FREDERİK, BALIKÇILARIN EVİNE GELİR GELMEZ YATAĞA DÜŞMÜŞ, ALFREDİ SAYIKLAMAYA BAŞLAMIŞTI.

ATEŞİ DÜŞÜYOR NEYSE...

FAKAT BİR DERDİ VAR BU ÇOCUĞUN!

FREDERİK'İN MİSAFİRLİĞİ GÜNLERCE SÜRMÜŞ, MACERASI HERKESİN MALÛMU OLMUŞTU. FAKAT HİÇ KİMSE ONU NAPOLİ'YE GİTMEKTEN VAZGEÇİREMEDİ. BİRGÜN UĞURLADILAR.

HAYDİ EVLÂT, ALLAH SELÂMET VERSİN... BU CADDE SENİ BÜYÜK ŞEHİRLERE GÖTÜRÜR!

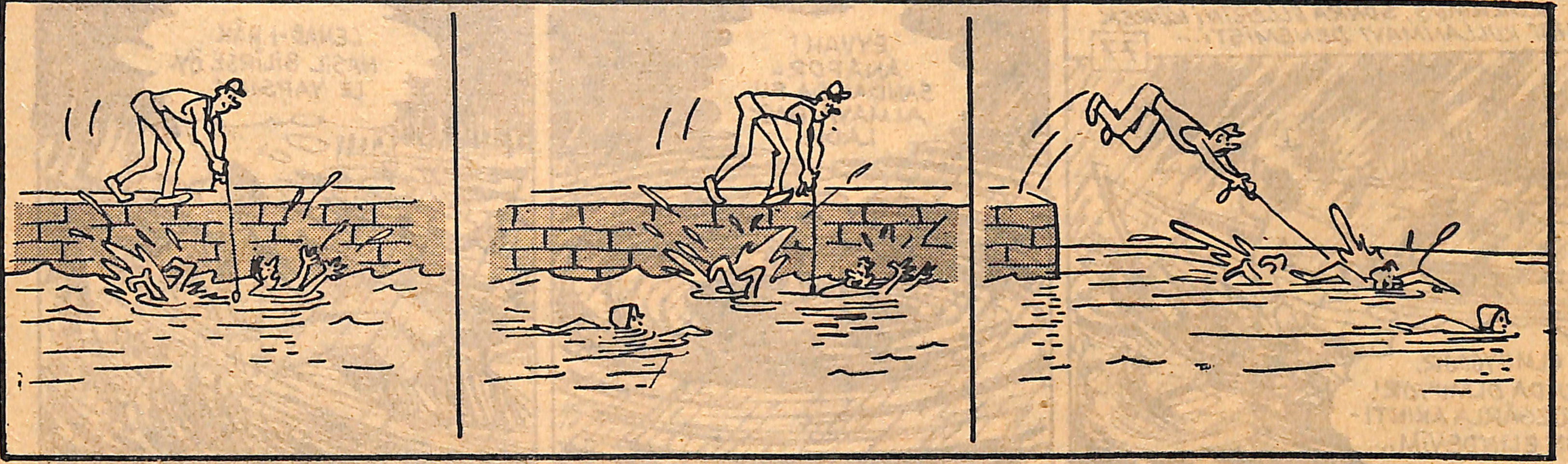
AKŞAMA DOĞRU...

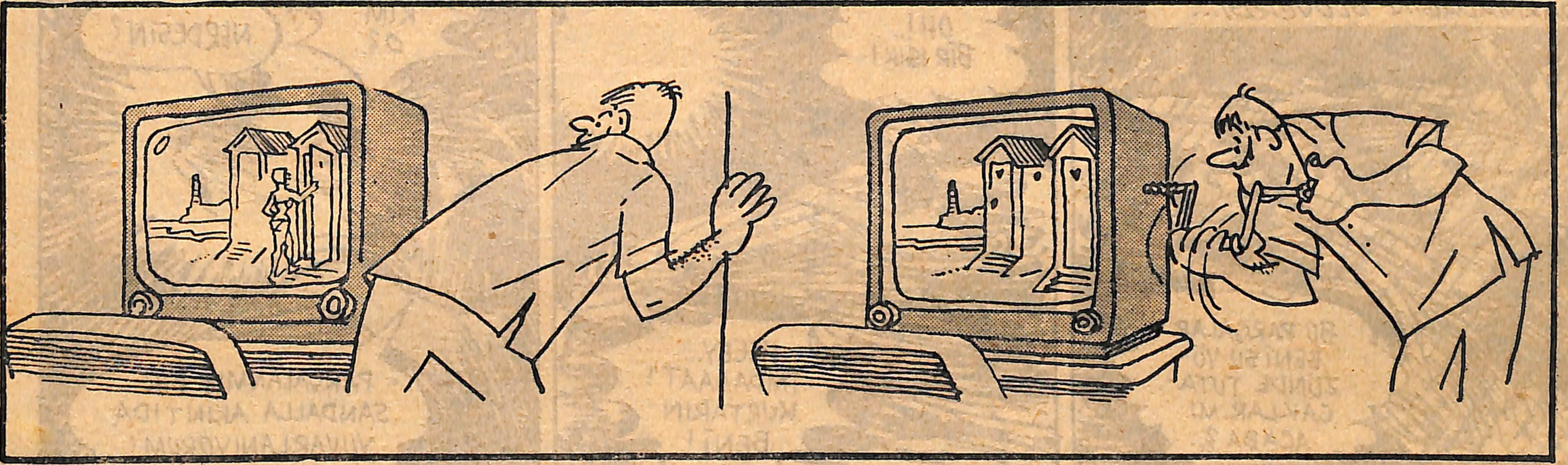
BİR TANRI MİSAFİRİ KABUL ETMEK İSTEMEZ MİSİNİZ?

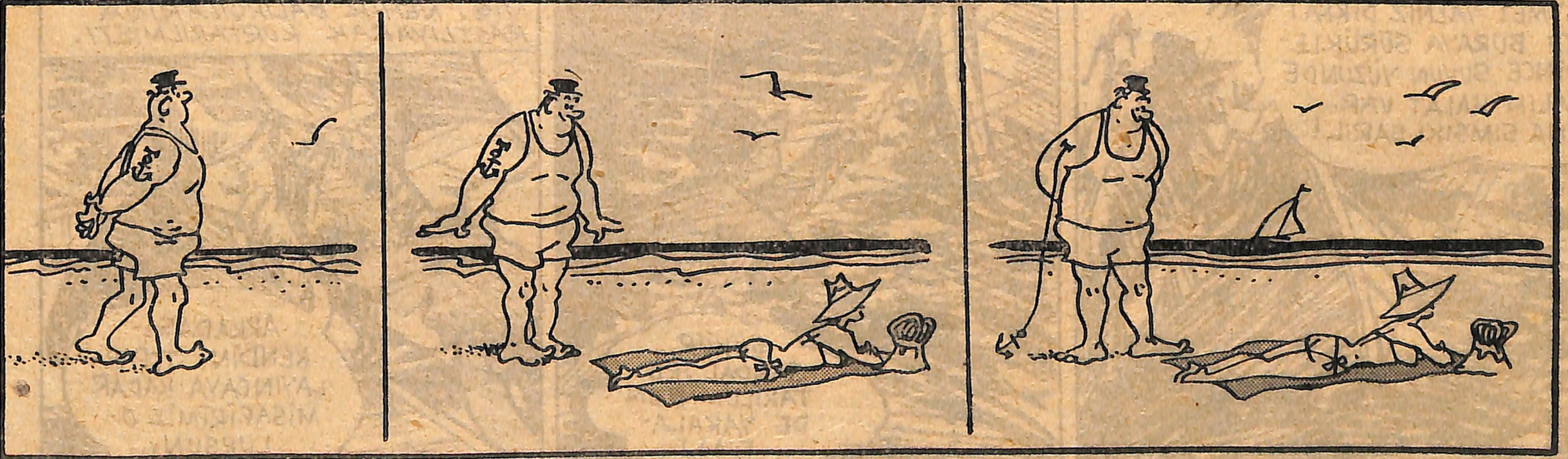
GİT İŞİNE BE!

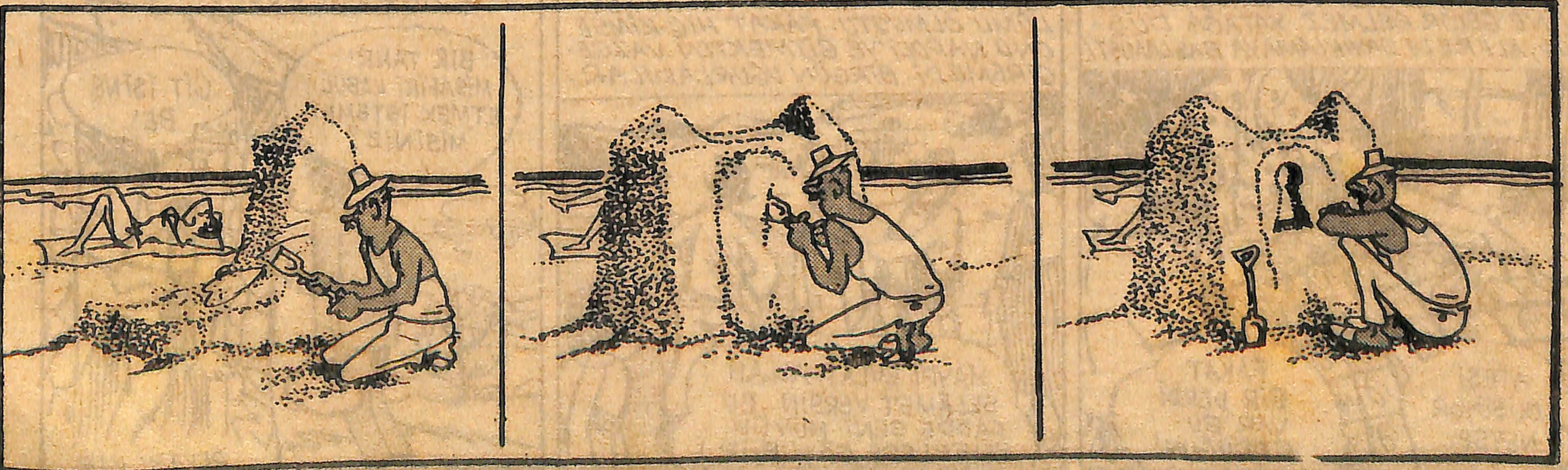
DEVAMI VAR

Dünya Karikatürleri

Bir varmış, Bir yokmuş!

PORTRELER

Yusuf Ziya Ortaç

Türk edebiyatının en büyük yazarlarını, bütün özellikleri ile Yusuf Ziya Ortaç'ın kaleminden dinleyiniz.

Yeni ilâvelerle 2 inci baskısı yapılıyor.

* **En iyi kâğıt, en yeni harf, en temiz baskı, karton kapak, beş renkli kuşe kuvertur, iplik dikiş. Fiatı 750 kuruş.**

* **Umum satış merkezi: AKBABA, Divanyolu Klodfarer caddesi, No: 8 - 10, İSTANBUL.**

* **Sipariş bedellerinin banka veya posta havalesi olarak gönderilmesi rica olunur.**

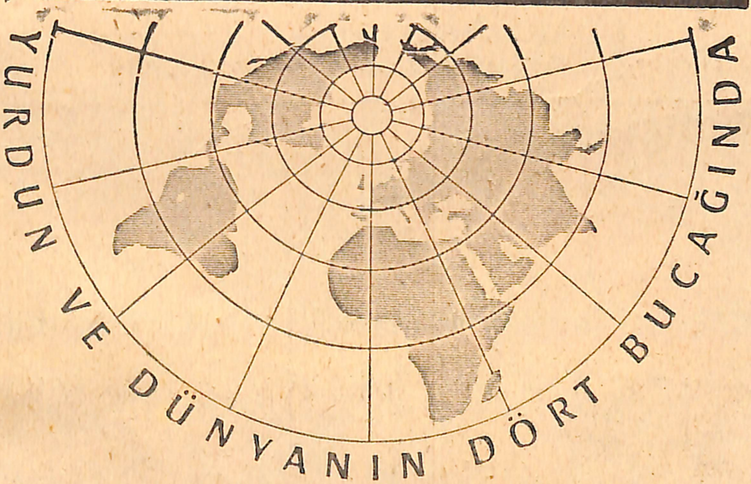
Pul karşılığı ve ödemeli irsalât yapılmaz.

Siparişler taahhütlü olarak gönderilir.

Lûtfen sıraya girmekte acele ediniz.

AK. 205

REKLÂMLARINIZ İÇİN

BASIN İLÂN KURUMU

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi Nu. 1 İstanbul

Telefon: 22 43 84 - 22 43 85 Telgraf Adresi: BASINKURUMU

Şubeler

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

Dış Muhabirler

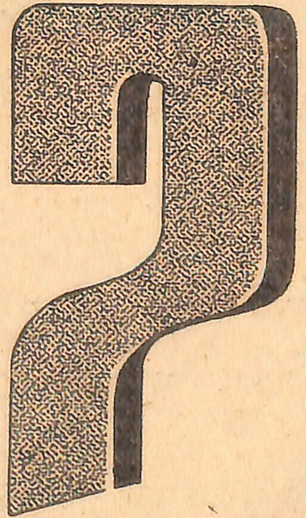
A. B. D.
Almanya (Federal)
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail
İsveç
İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

Basın - 13301 - 206

17
3

ACI KAHVENİN 40 YIL HATIRI, YA LEZZETLİ MAKARNANIN

PİYALE MAKARNASININ

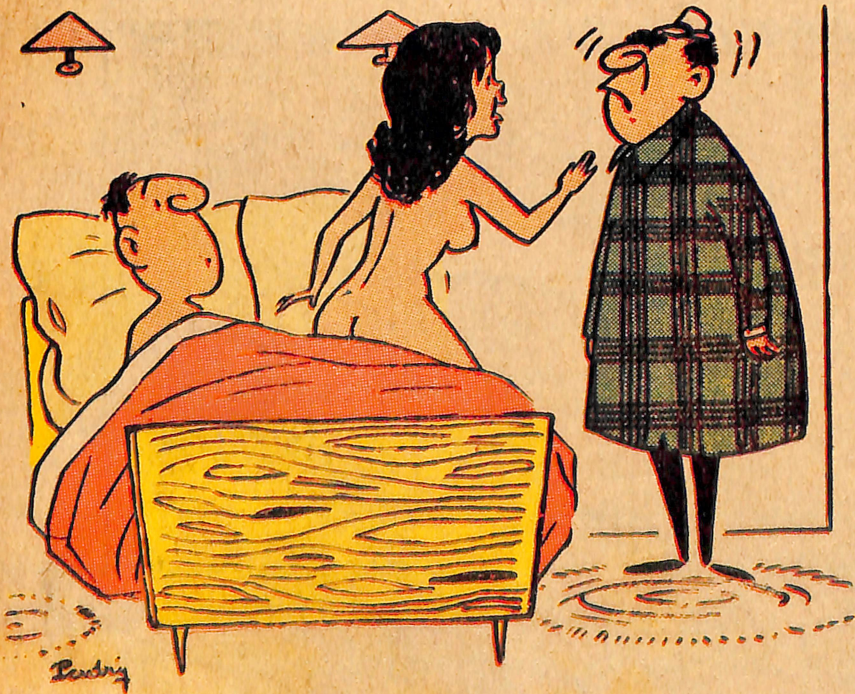

Reklâmcılık - 3448 - 207

Akbaba

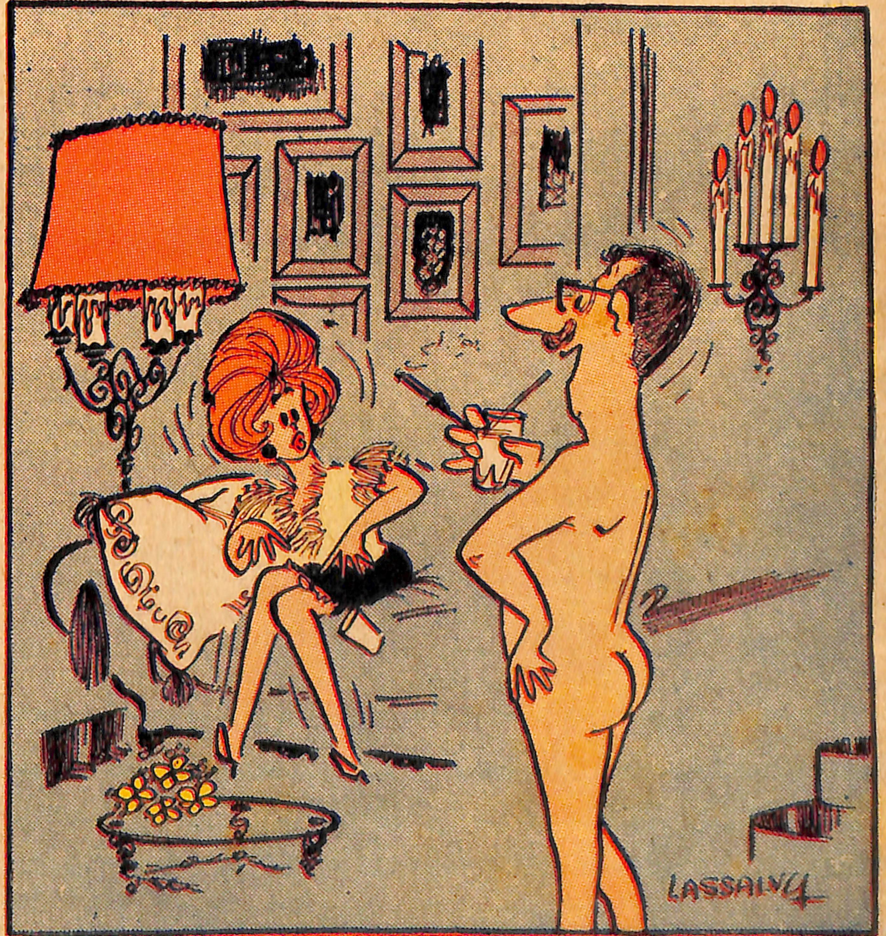
-BEĞENiYOR MUSUN HERİFİ ?
-BAKALIM HANGİ OTOMOBİLE BİNECEK ?

TAM VAKTİNDE GELDİN KOCACIĞIM
AZ DAHA BENİ İĞFAL EDİYORDU !

-KUZUM, ETEĞİMİ YIKAYINCAYA
KADAR ARKAMDAN AYRILMA !

-GÜNAYDIN BAYAN. NE SICAK, NE SICAK
SİZE ÖYLE GELMİYOR MU ?